

ΑΝΑΤΟΛΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΕΤΟΣ Β΄.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΦΥΛ. ΙΕ΄.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Αἱ θάλασσαί, οἱ ἄνεμοι, ἡ γῆ, ὁ χόυς, τὰ πάντα ἔχουσι πνοήν, ζωήν, κίνησιν. Ποῦ εἶναι τὸ τέλος πρὸς ὃ σχετίζονται πάντα ταῦτα τὰ πλάσματα; Ποῦ εἶναι ἡ ἐν τῷ σύμπαντι τούτῳ ἐνότης; Ἐκαστον τῶν ὄντων τούτων εἶναι ἀπομεμονωμένον. Ἐκαστον τέρπεται, ἀλλ' ἡ τέρψις του περιορίζεται ἐν ἐνὶ καὶ μόνῳ σημείῳ. Ποῦ εἶναι τὸ ὄν ἐκεῖνο, ὅπερ θέλει αἰσθανθῆ τέρψιν ἐκ πάντων τῶν ἄλλων; Ποῦ εἶναι ὁ ὀφθαλμὸς, ὃς μέλλει νὰ θαυμάσῃ πάντα τὰ λοιπὰ ὄντα; ἡ καρδία ἥτις θέλει αἰσθανθῆ τὴν ἐντύπωσιν ἐκείνων; Ἡ φύσις, σιγῶσα, δὲν παρουσιάζει εἰμὴ ἔρημον, κίνησιν τινα στεῖραν ἢ δημιουργία εἶναι διακεκομμένα, τὸ σύμπαν περιμένει. Ἐὰν ὑπῆρχε πλάσμα συμπληρωτικόν, αἰσθαντικὸς τις σύνδεσμος τῶν ὄντων, ἀριστούργημά τι τῆς δημιουργίας, τοῦτο θὰ ἦτο ἔκφρασις τις τοῦ Θεοῦ, Θεὸς ὑποδεέστερος, εἰκὼν Θεοῦ. Ὁ Θεὸς ἀπεφάσισε τὴν δημιουργίαν τοιοῦτου πλάσματος. Ἡ εἰκὼν αὕτη ἢ ὄρατὴ ἔσται ὠραιότερα καὶ

ζωηροτέρα τῶν λειμώνων, τῶν δασῶν, τῶν ὀρέων, ὠραιότερα καὶ ζωηροτέρα τῶν ἰχθύων, τῶν πτηνῶν, τῶν ἐρπετῶν καὶ παντὸς ἄλλου ζώου. Ἐν τῷ πλάσματι τούτῳ θὰ ἐνοικῆ ἡ διάνοια, προσὸν παραγωγικὸν τῆς θεότητος. Οἷον ἔσται τὸ βλέμμα του, ἡ ζωὴ του, ἡ στάσις του; Τί θὰ εἶναι ἡ φύσις ἅπασα παραβαλλομένη πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν, πρὸς τὴν ὄρατὴν εἰκόνα τοῦ πλάστου, ἥτις ἐστὶ τὸ πνεῦμα; Ἡ ἀπόφασις ἐλήφθη. Ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ.

Ὅποια ἀπλότης, ὅποια τέχνη ἐν τῇ κατασκευῇ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος! Καὶ ὅμως τὸ σῶμα αὐτὸ δὲν εἶναι ἡ τὸ περίβλημα τῆς ψυχῆς, τὸ ὄργανόν της. Διὰ πόσων καὶ ὁποίων τρόπων, κινήσεων καὶ σημείων ἡ παρούσα αὕτη (ἀλλὰ κεκρυμμένη θεότης δὲν ἀποκαλύπτεται ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ προσώπῳ! Κατοπτρίζεται ἐν αὐτῷ ὡς ἐν μαγικῷ κατόπτρῳ! Ὑπάρχει τι ἀπερίγραφτον, ἀφατον, θεῖον ἐν τῷ βλέμματι, ἐν τῷ συνόλω τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου. Εἶναι ἡ ψυχὴ ἐκδηλουμένη, καθάπερ αἱ ἀκτι-

νες του ήλιου, αΐτινες, όταν εκείνος δὲν φαίνεται, ἐμφανίζονται μέσον τῶν σταγόνων ὕδατος ἐν σχήματι Ἴριδος. Θεότης περιβεβλημένη σαρκίον γήϊνον!

Θαυμάσατε ἐν τοῖς ἀνθρωπίνοις σώμασι τὸν πρῶτον τύπον τῆς καλλονῆς καὶ τῆς ἁρμονίας. Θαυμασία ἐνότης, ἁρμονία ἐν τῇ ποικιλίᾳ, χάρις, συμμετρία. Οποία γλυκύτης ἐν τῷ συνόλω! Παρατηρήσατε τὸ θεῖον ἐκεῖνο καὶ πλήρες ἐκφράσεως πρόσωπον, τὸ μέτωπον ἐκεῖνο, ἔδραν τοῦ λογισμοῦ, τὸ βλέμμα ἐκεῖνο τὸ πλανώμενον, τὴν πνοὴν ἐκείνην, τὰς ἄλλας, τοῦ σώματος χάριτας· πάντα ταῦτα σοὶ λαλοῦσι, καὶ ὅμως ἐνότης ὑπάρχει εἰς αὐτὰ ὡς ὑπάρχει ἁρμονικὴ τῶν χρωμάτων ἐνότης ἐν τῇ ἡλιακῇ ἀκτίνι. Ὁ Θεὸς ἐπλασε τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα αὐτοῦ καὶ καθ' ὁμοίωσιν. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι σύμβολον τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς φύσεως, ἐν ἣ ἔδράζουσιν ἡ ἐνεργητικότης, ἡ ἰσχὺς, ἡ ἐξουσία.

Ταῦτα εἶπε περὶ τοῦ ἀνθρώπου ὁ Herder. Περὶ τοῦ αὐτοῦ δ' ἀντικειμένου ἔγραψεν ὁ Lavater τὰ ἑξῆς.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι τὸ τελειότερον τῶν ἐπὶ γῆς πλασμάτων, κεκτημένον ἀφθονίαν ζωῆς. Ἐκαστον ἄτομον ἄμμου εἶναι ἀπειρία, ἕκαστον φύλλον δένδρου κόσμος ὀλόκληρος, ἕκαστον ἔντομον σύνολον ἀκαταλήπτων φαινομένων, ἐν ᾧ ἡ σκέψις συγγέεται, ἀπόλλυται. Τίς δύναται ν' ἀπαριθμήσῃ τὰς μεταξὺ ἐντόμου καὶ ἀνθρώπου διαφορὰς; Ἐν τῷ ἀνθρώπῳ συνδυάζονται πάσαι τῆς φύσεως αἱ δυνάμεις. Εἶναι ὁ ἄνθρωπος τὸ ἀπάνθισμα τῆς δημιουργίας, ὁ υἱὸς καὶ ὁ δεσπότης συγχρόνως τῆς γῆς· τὸ κέν-

τρον πασῶν τῶν ὑπάρξεων, πασῶν τῶν δυνάμεων, πάσης ἐπὶ γῆς ζωῆς. Εἰς τὰ ἐνόργανα ὄντα δὲν ὑπάρχει ἐν περικλειῶν τρία εἶδη ζωῆς τόσῳ ἀπ' ἀλλήλων διάφορα, ἄπερ ὅμως συνδέονται δι' ἀξιοθαυμάστου τρόπου εἰς ἓν, ἤτοι τὴν φυσικὴν ζωὴν, τὴν πνευματικὴν καὶ τὴν ἠθικὴν, ὧν ἐκάστη ἐστὶ συρροὴ δυνάμεων ποικίλων, ἀλλ' ἁρμονικωτάτων. Γινώσκεις, ποθεῖν, ὄρα, παρατηρεῖν, σκέπτεσθαι, αἰσθάνεσθαι, ρεμβάζειν, κινεῖσθαι καὶ ἀντίστασθαι, ἰδοὺ τί καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ἄν φυσικόν, ἠθικόν καὶ διανοητικόν. Ὁ ἄνθρωπος, πεπροικισμένος ὑπὸ τῶν προσόντων τούτων, ὑπὸ τῆς τριπλῆς ταύτης ζωῆς, εἶναι δι' ἑαυτὸν τὸ μᾶλλον παρατηρήσεως ἄξιον ἀντικείμενον, ἐνῶ εἶναι συγχρόνως καὶ ὁ μᾶλλον ἄξιος παρατηρητῆς.

Η ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ.

(Συνέχεια, ἴδε προηγ. φυλλ.)

Ὁ στρατηγὸς Δονζελώτ, ἐγκεκλεισμένος ἐν Κερκύρα, ἀλλ' ἀρκούντως ἰσχυρὸς, ὅπως μὴ φοβῆται ἀπόβασιν, ἠναγκάσθη ταχέως νὰ ἀμυνθῆ κατ' ἠθικῆς ἐπιθέσεως, κινδυνωδεδεστέρας διὰ τὴν στρατιωτικὴν του τιμὴν, ἣν ὅμως ἀπώθησε τόσῳ ἔρρωμένως καὶ ἐπιτυχῶς, ὡς ἂν ἀπώθει ἔνοπλον ἔφοδον. Ἐγένετο δὲ τοῦτο ὅτε ὁ Ἄγγλος ἐπίτροπος καὶ ὁ Διοικητὴς ἀπεπειράθησαν, τῇ βάσει μὴ ἐπισήμον ἀνακοινώσεως τῶν ἐν Παρισίοις συμβαίνοντων, νὰ ὑποχρεώσωσιν αὐτὸν νὰ τοῖς παραδώσῃ τὴν Κέρκυραν, ὡς τὸ μόνον σημεῖον, ὅπερ ἐξηκολούθει ἔτι διατελοῦν ἐν ἐχθροπραξίαις πρὸς τὴν Εὐρώπην. Ἦτο δὲ ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη, κατ' αὐτοῦ, τόσον ὑπὲρ τοῦ συμφέροντος τῆς Γαλλίας, ὅσῳ καὶ ὑπὲρ τοῦ τῆς Μεγάλης Βρετανίας ἡ κατάληψις τῶν Ἰονίων Νήσων ὑπὸ τῆς

Ἄγγλιας, τῆς μόνης δυνάμεως, ἣτις ἠδύνατο διὰ τῶν στόλων αὐτῆς νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς μεσογείου.

Ποιῶν τὸ διάβημα τοῦτο ὁ ἀντιναύαρχος σὺρ Ἰωάννης Γκόρ, ἠγνόει εἰσέτι ἂν τὴν παράδοσιν τῆς Κερκύρας πρὸς τὴν Ἄγγλιαν ἤθελεν ἐγκρίνει ἡ νέα τῆς Γαλλίας Κυβέρνησις, καὶ ἐφοβεῖτο μὴ ἡ νῆσοις ἢ παραδοθῆ τῇ Ρωσσίᾳ, ἢ μείνῃ τῇ Γαλλίᾳ, ἐὰν ἡ φρουρὰ τῆς ἀνίστατο μέχρι τοῦ ὀριστικοῦ συμβιβασμοῦ. Ἐξετέλει ὅθεν τὸ καθῆκον αὐτοῦ ὡς ἀληθῆς Ἄγγλος, ἐπιμένων εἰς τὴν ἐκ τῶν προτέρων κατάληψιν ταύτης, ἅτε εἰδὼς ὅτι ἡ Ἄγγλία δὲν θὰ ἤμειλε νὰ διατηρήσῃ τὴν νῆσον καθ' οἰονδήποτε τρόπον, θεωροῦσα τὴν κατάληψιν ὡς γεγονός τετελεσμένον. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ὁ ἀντίπαλος αὐτοῦ ἐνήργει ὡς ἀληθῆς Γάλλος, ἀποκρούων πάσας τὰς αἰτήσεις, εἴτε φιλικὰς, εἴτε ἀπειλητικὰς, ἀντιλέγων ὅτι δὲν ἠδύνατο τὴν ἑαυτοῦ σημαίαν νὰ καταβιάσῃ, πολλῶν δὲ μᾶλλον νὰ παραδώσῃ τὴν ἣν τῷ ἐνεπιστεύθησαν θέσιν ἄνευ διαταγῶν ἐπισήμων. Ἡ εὐστάθεια αὐτῆ, ἐντιμὸς ὑπὸ πολιτικὴν ἐποψὴν ὅσῳ καὶ ὑπὸ στρατιωτικὴν, σύμφωνος δὲ τῷ συμφέροντι καὶ τῇ ἀξιοπροσέει τῆς Γαλλίας, παρετάθη μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἐκ τῆς ἀρίξεως τῶν Γάλλων ἐπιτρόπων, οἵτινες ἦσαν ἐντεταλμένοι τὴν παράδοσιν τῆς Κερκύρας, συνωδᾷ τῇ συμβάσει τῇ συμβάσει τῆς 23 Ἀπριλίου, ἔμαθεν ὁ ἀνίστάμενος στρατηγὸς ὅτι ὁ διοικητὴς τῶν στόλων τοῦ ἀποκλεισμοῦ δὲν εἶχεν αἰτήσῃ τι πλεον τῶν ὑπὸ τῆς νέας Γαλλικῆς Κυβερνήσεως παραχωρηθέντων. Ἐγκατέλιπεν οὖν τὴν Κέρκυραν, παρακολουθούμενος ὑπὸ τῆς πανδήμου θλίψεως τῶν κατοίκων καὶ τῆς ὑπολήψεως τῶν πολεμίων, αἵτινες δὲν κατώρθωσαν νὰ παραπίσωσιν αὐτὸν εἰς οὐδεμίαν συνθηκολόγησιν.

Μόνον ἀπὸ τῆς Ρωσο-Τουρκικῆς κατοχῆς ἀρχονται αἱ ἀξιώσεις τῆς Ἄγγλιας ἐπὶ τὴν προστασίαν τῆς Ἐπτανήσου. Κατὰ τὸν III'

αἰῶνα ὁ Βέλερ δὲν εὗρεν ἢ ὀλίγους μόνον συμπατριώτας του διαμένοντας ἐν Ζακύνθῳ. Ἦδ ὅμως οὗτοι ἐνήργουν σπουδαῖον ἐμπόριον τῆς Κορινθιακῆς σταφίδος, ὅπερ ἦν τὸ κύριον προϊόν τῆς νήσου ἐκείνης. Οἱ Ἐπτανήσιοι, μικρὰν κεκτημένοι πείραν τῶν ἐθίμων τοῦ Ἀγγλικοῦ λαοῦ, ἐπίστευον ὅτι τὸ προϊόν ἐκεῖνο ἐχρησίμευε μόνον εἰς βαρὴν ἐριούχων. Ὁ Βέλερ δὲ παρετήρησε μετὰ δυσαρεσκείας ὅτι ἡ Ζάκυνθος ἐφαίνετο ἐντελῶς παρημελημένη ὑπὸ τῆς μητροπόλεως καὶ ὅτι οἱ ἔμποροι, μὴ ἔχοντες μεθ' ἑαυτῶν οὐδένα τοῦ δόγματός των ἱερέα, ἐθεωροῦντο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων σχεδὸν ὡς Ἐθνικοί.

Ἄλλ' ἐνταῦθα, ὅπως ἀλλαχοῦ, ἡ Ἄγγλία ἔγνω πῶς νὰ ἐπανορθώσῃ τὸν ἀπωλεσθέντα χρόνον. Διαρκούσης τῆς Α' αὐτοκρατορίας, οἱ πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ Ἄγγλοι πράκτορες δὲν ἔπαυον λαλοῦντες τοῖς Ἐπτανησίοις περὶ χειραφετήσεως καὶ ἀπελευθεώσεως, ἡ δ' ἔνοπλος κατοχὴ καὶ ἡ διοικητικὴ δικτατορία, ἣν ἐξήσκησαν ἐπὶ τῆς ἐλευθερωθείσης Ἐπτανήσου, εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀφεώρουν, ἢ εἰς τὴν κρείττονα ὑπεράσπισιν αὐτῆς κατὰ τῶν τυράννων τῆς Κερκύρας. Πρὶν ἢ ὅμως ἀπέλθῃ ἐξ Ἐπτανήσου ὁ στρατηγὸς Δονζελώτ, οἱ κάτοικοι διέγνωσαν κάλλιον τι ἐσκόπου οἱ προστάται των καὶ ἐξητήσαντο ἀληθεστέραν ἀνεξαρτησίαν μέσῳ τοῦ συμπατριώτου των Καποδιστρίου, ὄντος τότε Ρώσσου πρέσβευς ἐν Βιέννῃ. Ἄλλ' ἡ αἰτήσις των ὤφειλεν ἀφεύκτως ν' ἀπορριφθῆ ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ ἐκείνου δικαστηρίου, ἐν ᾧ ἡ Δικαιοσύνη, ὡς προσφυῶς εἶπε νεώτερό τις συγγραφεὺς, παρίστατο πενηθηροῦσα.

Ὁ Ἀλέξανδρος τῆς Ρωσσίας, ἐξηντλημένος ὑπὸ τῆς μακρᾶς πάλης, ἣς ἀπηλλάσσετο, δὲν εἶχεν οὔτε μέσα, οὔτε θέλησιν ἵνα διαμρισηθή τῇ Ἄγγλιᾳ τὴν ἤδη τελεσθεῖσαν κατοχὴν τῆς Κερκύρας· ὁ δὲ Καποδίστριας, ὡς ἀληθῆς διπλωμάτης, ὑποκρύπτων τὰ ἀτομικὰ

του αίσθημα, ήναγκάσθη ν' απαντήσῃ τοῖς συμπατριώταις του ὅτι ἐπληρώθησαν πᾶσαι αἱ ἐπιθυμίαι αὐτῶν, μάλιστα ὑπερπληρώθησαν, διότι οὐ μόνον ἐλευθερίαν καὶ νόμους ἴδιους θὰ ἠδύνατο νὰ ἔχῃσιν, ἀλλὰ τοῖς παρεχωρεῖτο τὸ ὑπέρτατον εὐεργέτημα τοῦ νὰ θέσωσι τὴν πρόοδον τῆς πολιτικῆς αὐτῶν ἀναγεννήσει· ὑπὸ τὴν εὐοίανον αἰγίδα τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας, τοῦθ' ὅπερ ἦν τὸ αὐτὸ ὡς ἐκ τὴν τύχην αὐτῶν ἐποιοῦν κοινωνὸν ὑψίστων συμφερόντων καὶ ἡσφάλιζον μακρὸν μέλλον εἰς τὴν ἑαυτῶν εὐδαιμονίαν.

Ἐποῖα εὐτυχία ἦν αὕτη, εἶδον ὑπὸ τὸν ἐπιτρόπον Κάμπελλ καὶ τὸν Λόρδον μέγαν Ἀρμοστήν Μαιτλάνδον. Αἱ Δυνάμεις ἀνατιθέμεναι τῇ Ἀγγλίᾳ τὸ δικαίωμα τῆς ἀποκλειστικῆς προστασίας, εἶχον συμφωνήσει ἐν εἰδικῇ συμβάσει τῆς 8 Νοεμβρίου 1816 ὅτι: καὶ νῆσοι ἠθελὸν σχηματίσει Κράτος ἐλεύθερον καὶ ἀνεξάρτητον ὅτι οἱ κάτοικοι ἠθελον ἀφ' ἑαυτῶν διαχειρίζεσθαι τὰ συμφέροντά των, καὶ ὅτι ἠθελε συγκληθῆ νομοθετικὴ συνέλευσις ἵνα συντάξῃ Σύνταγμα, ὅπερ ἡ προστατὶς Δύναμις θὰ παρεκαλεῖτο νὰ ἐπικυρώσῃ.

Καὶ ὅμως ἐνεργήθη ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον, ἀναλαβόντος τοῦ Μαιτλάνδου τὴν φροντίδα νὰ διορθώσῃ αὐτὸς τὸν νέον Χάρτην, ὥστε ἡ Νομοθετικὴ συνέλευσις ὡς μόνον ἔργον ἔσχε τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ Χάρτου τούτου, δι' οὗ ἡ Ἀγγλία ἀπένειμεν ἑαυτῇ τὴν μερίδα τοῦ λέοντος. Ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία ἀνετίθετο εἰς ἑξ Ἑρουσιαστὰς, ἐκλεγομένους ὑπὸ τοῦ Λόρδου Ἀρμοστοῦ, ὅστις εἶχε καὶ τὸ δικαίωμα τῆς κυρώσεως τῶν νόμων καὶ διαταγμάτων· εἶχε προσέτι τὴν διοίκησιν τῆς ἐνόπλου δυνάμεως. Ὡς καὶ ἐν καιρῷ τῆς Ἑνετικῆς δεσποτείας, δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάρχῃ ἐν Ἑπτανήσῳ ἄλλος τακτικὸς στρατὸς, πλὴν τοῦ τῆς προστατὶδος δυνάμεως, οἱ δ' Ἑπτανήσιοι στρατιωτικοὶ ὤφειλον νὰ διοικῶνται ὑπὸ Ἀγγλων. Ἐν περιπτώσει ἐξωτερικῆς ἐπιθέσεως ἢ ἐσωτερικῶν

ταραχῶν, ἀπέκειτο εἰς τὸν Λόρδον Ἀρμοστήν τὸ δικαίωμα τοῦ ἀναλαβεῖν τὴν δικτατορίαν καὶ τοῦ περιορίσαι ἐν ταῖς μικραῖς νήσῳ ὑπὸ αὐστηροτάτην ἐπίβλεψιν, ὅσα ἄτομα ἐφαίνοντο αὐτῷ ὑποπτα. Τοιαύτη ἦν ἡ ἐξουσία τῆς ὕψιλης ἀστυνομίας (high police power), ἣτις τόσῳ συνεχῶς ἐξησκήθη καὶ ἤς ἡ μνήμη διατελεῖ μισητὴ ἐν Ἑπτανήσῳ ἔτι καὶ νῦν.

Ἡ συνέλευσις τῶν εὐγενεστάτων ἀντιπροσώπων συνέκειτο ἐξ 29 μελῶν, ἐκλεγομένων ἐπὶ πενταετίαν, καὶ ἐξ 11 μελῶν συμπληρωτικῶν. Οἱ ἐξ πρώην γερουσιασταί, ἦτοι οἱ τῆς προηγουμένης πενταετίας, συνέπραττον μετὰ τῶν πέντε (Ἰονίων ἢ Ἀγγλων) τοποτηρητῶν τοῦ Ἀρμοστοῦ ἐν ταῖς ἄλλαις νήσοις, ἵνα ἀποτελῶσιν ἐν κόμμα ἐξ ἀνθρώπων προθύμων εἰς πᾶσαν θέλησιν τῆς προστατὶδος δυνάμεως. Ἀπέκειτο ἐπειτα εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Λόρδου Ἀρμοστοῦ ἢ ἐπὶ ἐξ μῆνας ἀναβολὴ τῆς Βουλῆς ἢ ἡ διάλυσις αὐτῆς. Ἐν τῇ τελευταίᾳ δὲ περιπτώσει ἀνεπληροῦτο ὑπὸ τινος συμβουλίου προϋχόντων, συγκειμένου ἐκ πέντε ἀντιπροσώπων τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ, καὶ ἐκ δέκα Γερουσιαστῶν.

Ἡ κοινοβουλευτικὴ πρωτοβουλία ἐκωλύετο ὑπὸ περιοριστικῶν διατάξεων, αἵτινες ἐματαίουν αὐτὴν ἐντελῶς. Ἄλλ' οὐδ' ἡ δικαστικὴ ἐξουσία διέφευγε τὴν δικτατορίαν τοῦ Ἀρμοστοῦ. Ὡς παράδειγμα ἀναφέρομεν τὸ Ἀνώτατον Συμβούλιον, ὅπερ ἀπετελεῖτο 1ον ἐκ 4 τακτικῶν μελῶν, ὧν δύο ἐξέλεγεν ἡ Γερουσία καὶ ἐπεκέρου ὁ Ἀρμοστής καὶ δύο διώριζεν ὁ Ἀρμοστής αὐτὸς κατ' ἀρέσκειαν, Ἑπτανήσιοι ἢ Ἀγγλοὺς. 2ον ἐκ δύο ἐκτάκτων μελῶν, τοῦ προέδρου τῆς Γερουσίας καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἀρμοστοῦ αὐτοπροσώπως καὶ μετὰ ψήφου ἐπικρατούσης ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας. Τέλος ὡς κορωνὴς τοῦ ἔργου ἐτέθη ἐν τῷ Συντάγματι ὅτι ἐπίσημοι γλῶσσαι τῆς Ἑλληνικῆς ταύτης δημοκρατίας ὠρίζοντο ἡ Ἀγγλικὴ

καὶ ἡ Ἰταλικὴ, πᾶσα δ' ἀναφορὰ Ἑπτανήσιων ὑπεβαλλομένη πρὸς τὰς συνυπογραφάσας τὴν συνθήκην τοῦ 1815 Δυνάμεις καὶ κατὰ συνέπειαν ὑπευθύνους διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτῶν, α ὤφειλε προηγουμένως νὰ διαβιβάζηται εἰς τὸν Λόρδον Ἀρμοστήν καὶ ὑπὸ τούτου εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς ὑπουργοῦς.

Αὗται ἦσαν αἱ κυριωδέστεραι τοῦ Χάρτου διατάξεις, δν Χάρτην ἐψήφισε δῆθεν ὁ Ἴόνιος λαὸς, κατὰ τὸ 1817, τρεῖς ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ Ἀρμοστοῦ, παρουσία αὐτοῦ τε καὶ τοῦ ἐπιτελείου του, φρουρουμένων ὑπὸ πολυαριθμῶν σωματοφυλάκων, οὗ; ἐχώριζεν ἀπὸ τῆς συνέλευσεως ἀπλοῦν παραπέτασμα. Ἡ Συνέλευσις, ἣτις ἐκαλεῖτο νὰ δώσῃ τὴν ψήφον τῆς ἐν μέσῳ προπαρασκευῆς τόσῳ προσφυοῦς καὶ συντελεστικῆς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς πεποιθήσεως, κατηρτίσθη διὰ συνοπτικῆς ἐκλογῆς, διεξαχθείσης ὑπὸ τὴν προεδρίαν ἄγγλων ἀξιωματικῶν!

Κατάστασις πραγμάτων ἐπὶ τοιαύτης βάσεως ἐστηρικμένη διήρκεσε μακρότερον χρόνον ἢ ὅσον ἀπῆτουν ἡ τιμὴ τοῦ ἰσχυροῦ καὶ ἡ εὐτυχία τοῦ ἀσθενοῦς. Οὐδεμίαν ὕλικὴν ἀντίστασις ἦτο ἐφικτὴ, οὐδὲ καὶ ἀπόπειρα τοιαύτης ἀντιστάσεως ἐγένετο. Ἐκτοτε ὅμως ἐξεδηλώθη ἀρχὴ ἠθικῆς ἀντιδράσεως, ἣτις κατὰ τὸ ἀποτέλεσμα δύναται νὰ ἐξομοιωθῇ πρὸς σταγόνα κοιλαινύσαν γρανίτην. Εὗρε δὲ αὕτη φυσικὸν ὑποστήριγμα ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Παλιγγενεσίᾳ. Ἀπέναντι δούλης Ἑλλάδος, ἴσως οἱ Ἑπτανήσιοι ἠθελον ἀρεθῶσι νὰ γίνωσιν Ἀγγλοὶ, ἀλλ' ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς ἀναστάσεως Ἑλλάδος, ἐξηγήθησαν ἐν ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν ἄλλα αἰσθήματα καὶ ἄλλα καθήκοντα. Ἄλλ' ἔτι μᾶλλον ἠσθάνθησαν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν σφραδάζουσαν τὴν ἀρτηρίαν τοῦ ἐθνισμοῦ, ὅτε κατὰ γράμμα ὑπὸ τὰ ὄμματα αὐτῶν ἐτελέσθη ἐν ἔτει 1819 ἡ ἀπεμπόλησις τῆς Πάργας, ἣτις ὑπῆρξεν ὅσῳ ἀνοσίᾳ, τοσοῦτῳ καὶ ἀπάνθρωπο; πράξει. Ἡ πρόσθετος ὑποχρέωσις,

ἦν σφάλλουσα ἀνάλαβε κατὰ τὸ 1800 ἡ Ἀγγλία ἀναφορικῶς πρὸς τὰ μέρη τῆς στερεᾶς, εἶχεν ἐντελῶς ἀκυρωθῆ διὰ τῆς διαρρήξεως τῆς κυρίας συνθήκης καὶ τῶν ὑποσχέσεων, ας οἱ πράκτορες αὐτῆς δαψιλῶς ἐδίδον πᾶσι τοῖς Ἑπτανήσιοις καὶ τοῖς Ἑπειρώταις, ἐρ' ὅσον ἐχρειάζετο ἡ συνδρομὴ αὐτῶν κατὰ τῶν Γαλλικῶν φρουρῶν. Αἱ ὑποσχέσεις αὗται ἦσαν ἐσνιαταί, ὥστε ἡ ἰσχυρὰ Ἀγγλία δὲν ὤφειλε νὰ ἐγκαταλείπῃ οὐδὲ σπιθαμὴν τοῦ ἐδάφους, ὅπερ ἡ ἀδύνατος Ἑνετία ὑπερήσπισε μέχρις ἐσχάτων. Διὰ τὴν τάχα τόσην εὐλάβειαν πρὸς τοὺς Τούρκους, οὐδεμίαν δὲ πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς;

Ὡς τίμημα λοιπὸν καταγελάστου διατυπώσεως, τῆς ἀναγνωρίσεως, ἢ ἡ Πύλη παρεῖχεν εἰς τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑπτανήσου, ἢν ἄλλως δὲν ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ, ἐγκατελείπετο, οὐχὶ εἰς αὐτὴν, ἀλλ' εἰς Πασᾶν, οὐτινος ἢ προσεχῆς ἀνταρσία ἐθεωρεῖτο βεβαία, ἔδαφος κατοικούμενον ὑπὸ Χριστιανῶν, οἵτινες δὲν ἠδύνατο ἄλλως ἢ διὰ κατεπευσμένης ἀποδράσεως νὰ διαφύγῃσιν τὸν ὄλεθρον. Ἐνόμισαν δὲ ὅτι ἐπρονόησαν ὑπὲρ παντὸς ὅτι ἐπέβαλλεν ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ φιλάνθρωπία, συμφωνοῦντες εἰς ὄρελος τῶν ἀτυχῶν προσφύγων ἀποζημίωσιν κατὰ πολὺ μικροτέραν τῆς πραγματικῆς ἀξίας τοῦ ἐδάφους των. Μὴ δὲν ἦτο οἰονεῖ ἱεροσυλία καὶ ἐμπαιγμὸς καὶ αὐτὴ ἡ λέξις ἀποζημίωσις ἀπέναντι τηλικαύτης θυσίας;

Ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ τῶν ἐν Ἑπτανήσῳ καταφυγόντων Παργίων οἱ νησιῶται συνηθάνοντο διὰ τίνων ἀρρήκτων ἠνοῦντο δεσμῶν πρὸς τοὺς ἀτυχεῖς ἀδελφοὺς των τῆς στερεᾶς ἢ ἐπανάστασις τοῦ 1821 ἀνέφλεξεν εἰς τὰ στήθη των τὸ πατριωτικὸν αἶσθημα· καὶ τοὶ δ' αἱ ἐλπίδες αὐτῶν ὡς ἄγαν προστατευομένων ὑπέστησαν μακρὰν ἐπίπονον παράτασιν, οὐχ ἦτον οἱ Ἑπτανήσιοι ἠδυνήθησαν νὰ εἰπωσιν ὅτι ὁ πόλεμος ἐκεῖνος θ' ἀπεφάσιζε καὶ τὴν τύχην αὐτῶν. Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ὁ Μαιτλάνδος, ὅστις καλῇ τῇ πίστει ἐνόμιζεν ὅτι διὰ

τοῦ Συντάγματός του εἶχεν ἀπονεύσει τοῖς Ἑπτανήσις πᾶσαν τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν ἐλευθερίαν ἣν ἐπέτρεπεν ἡ φύσις αὐτῶν, προσεπάθησεν, ἀλλ' εἰς μάτην, νὰ μεταδώσῃ αὐτοῖς τὴν κατὰ τῶν ἐπαναστατῶν ἀντιπάθειάν του, δι' ἣν καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς Ἀγγλίας φοβερὰς τῶ ἀπηύθυνον ἐπιτιμήσεις καὶ ται τὴν τὴν διαγωγὴν αὐτοῦ ἐπεδοκίμαζον οἱ Τόρεις ὑπουργοί.

Τοιαύτη διαγωγὴ δύναται ἐν μέρει νὰ ἐξηγηθῆ, δὲν δικαιολογεῖται ὅμως ὑπὸ σοβαρᾶς σκέψεως. Ὁ Μαιτλάνδος θεώρησεν ἀληθεῖς τὰς διακηρύξεις τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου, καὶ τοι ἡ Ρωσσία ἐσπευσε νὰ τὰς διαψύσῃ, ἐπέμεινε δὲ πιστεύων ὅτι ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1821, ὅπως καὶ ἡ τοῦ 1770 ἦτο ἀποκλειστικὴ ὑποκίνησις τῆς δυνάμεως ταύτης καὶ ὅτι δὲν θ' ἀπέβαιναν ὠφέλιμος ἢ εἰς μόνην αὐτήν. Ἐβραντάζετο δὲ ἤδη τὴν Ρωσσίαν κυρίαρχον ἐν Κ)πόλει καὶ ἐν Κερκύρα. Οἱ Ἕλληνες ἐδέησε νὰ καταβάλωσι πλείονας κόπους ὅπως διασκεδάσωσι τὴν πρόληψιν ταύτην, ἡ ὅπως νικῆσωσι τοὺς τυράννους των. Ἐδέησεν ἐπι ἐξ ὀλόκληρα βροτολοιγὰ δι' αὐτοὺς ἔτη νὰ μάχωνται καὶ νὰ ὑποφέρωσι τὰ πάνδεινα, ὅπως καταπαύσῃ τὰ ἀνακτοβούλια διὰ τῆς ἡρωικῆς εὐσταθείας καὶ ἀπομονώσεώς των, ἔτι δὲ καὶ διὰ τῶν ἰδίων ἀταξιῶν, ὅτι δὲν ἦσαν οὔτε τῆς Ρωσσίας, οὔτε τῆς Εὐρωπαϊκῆς δημαγωγίας ὄργανα.

Ἐνῶ ἡ Ἑλλάς ἡμύνετο φέρουσα συντετριμμένας τὰς ἀλύσσους αὐτῆς, οἱ Ἑπτανήσιοι ἐταράσσοντο σπασμωδικῶς ἐν μέσῳ τῶν πέδων τῆς ἀδυσωπῆτου προστάτιδός των, ἥτις ἀπηγόρευεν αὐτοῖς καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἱεροῦ δικαιώματος τοῦ προσφέρειν ἄσυλον. Ἐν Ζακύνθῳ κυρίως ὑπῆρξε φοβερωτάτη ἡ κατάθλιψις τῶν εὐγενῶν ἐνοστίκτων. Ἀξιολύπητοί τινες πράξεις ἐκτελεσθεῖσαι ἐν μιᾷ τῶν ἐσχατιῶν τῆς νήσου ὑπὸ εὐαρίθμων χωρικῶν κατὰ τοῦ πληρώματος ναυαγήσαντος

Τουρκικοῦ βρικίου, προδικάλεσαν τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ στρατιωτικοῦ νόμου καὶ τὴν ἐφαρμογὴν βαρβάρων βασάνων, ἃ; ὁ πανίσχυρος τῆς Ἀγγλίας ἀντιπρόσωπος ὤφριε μᾶλλον νὰ τιμωρήσῃ παρά νὰ ἐγκρίνῃ. Ὡς καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἑνετικῆς καὶ Βυζαντινῆς ἐξουσίας, οὕτω καὶ τότε ἐστήθησαν ἰκρίώματα, καὶ ποιναὶ οὐχ ἤτιον ἀτιμωτικαὶ ἐπεβλήθησαν, οἷον αἱ μαστιγώσεις, αἱ συλλήψεις, αἱ καταδαφίσεις οἰκιῶν τοῦ τυμπάνου κροτοῦντος, οἱ ξυρισμοὶ ἐπισκόπων, διότι ἐτόλμησαν νὰ δεηθῶσι ὑπὲρ τοῦ θριάμβου τοῦ σταυροῦ, κτλ. Γέρων, εἰς ἐνδοξον ἀνήκων οἰκογένειαν, ὑπέστη στρέβλωσιν, διότι παρέσχεν ἄσυλον εἰς πληγωμένον ἐπαναστάτην. Ζακύνθιοι: ἐξωρίσθησαν ἢ καθείρθησαν, διότι ἐτόλμησαν ν' ἀπευθύνωσιν εἰς Λονδίνον παράπονα. Ὁ Μαιτλάνδος δὲ θριαμβευτικῶς ἐκέλευσε νὰ στήσωσιν ἐν Ζακύνθῳ τὸν ἀνδριάντα αὐτοῦ δι' ἐράνου μετὰ τῆς εἰρωνος ἐπιγραφῆς: *Τοῖς κατοίκοις Ζακύνθου διὰ τὰς ἐλπίδας αὐτῶν.*

(ἀκολουθεῖ)

ΔΙ ΤΡΕΙΣ ΔΡΥΣ.

(Διήγημα.)

(Συνέχεια τῆς προηγ. φυλλ.)

Δ'.

Ὁ νέος Φόργκ μάτην ἐπειράθη ἐφ' ὀλόκληρον ἐβδομάδα νὰ πλησιάσῃ τοὺς Ρόδεν. Αἱ γυναῖκες, τῶ ἔλεγον πάντοτε, εἶχον ἐξέλθει τῆς οἰκίας. Τὴν ἐσπέραν δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὴν Ἐμμαν εἰς τὸν κῆπον. Καὶ αὐτὴ τοῦ βαρόνου ἢ σύζυγος δὲν μετέβαιεν εἰς αὐτὸν, ὅπως μὴ ἢ θεὰ τῶν μισητῶν δένδρων προσβάλλῃ τὴν ὄρασίν της.

Ὁ Φρηγκίσκος—Παῦλος ἐπειράθη νὰ συναντήσῃ τὸν κύριον τοῦ φρουρίου εἰς τὰ κτήματά του, ἀλλ' οὗτος ἀπέφυγε τοῦτο ἐπιμελῶς. Αἱ μυστικαὶ μετὰ τοῦ κυνηγοῦ τοῦ φρουρίου συ-

νευτεύεις του ἐν τῷ οἶνοπωλείῳ, οὐδὲν προσεπύριζον αὐτῷ ὄφελος.

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ κυνηγὸς τῶ ἀνήγγειλεν αἴρνης τὴν προσεχῆ ἀναχώρησιν τῶν κυριῶν του. Ὁ νέος χωρικός ἐταράχθη.

Τὴν ἐσπέραν ὁ αὐτὸς κυνηγὸς τῶ ἐκόμισε βιβλίον, λέγων αὐτῷ:

— Ἡ δεσποινὶς Ρόδεν σὰς πέμπει τοῦτο μετὰ τῶν χαιρετισμῶν της.

Τὶ ἄρᾳ γε παρεκίνησε τὴν Ἐμμαν νὰ προβῆ εἰς τοιοῦτο διάβημα; Σελίς τις τοῦ βιβλίου ἐσημειοῦτο διὰ νήματος μεταξίνου ροδόχρου. Ἦνοιξεν ὁ νεανίας τὸ φύλλον ἐκεῖνο, καὶ εὗρεν ἐν τῇ σελίδι κεχαραγμένας διὰ βελόνης τὰς ἐξῆς λέξεις:

α' Ἐνέργησον, πρὶν ἀποβῆ ἄργα, λίαν ἄργα».

Τὴν ἐπιούσαν πρωτῶν ἐργάτης τις, μόλις ἐξῆλθε τῆς οἰκίας καὶ ἐπανεκάμφε δρομαίως εἰς αὐτὴν, ζητῶν τὸν γέροντα Φόργκ.

— Τί συνέβη; εἶπεν ὁ γέρον.

— Μέγα τι. Τὰ τρία δένδρα σὰς ἐκόπησαν ἐκ τῆς ρίζης των!

— Ψεύδεται! Μαρτίνε, ἀπεκρίθη ὁ γέρον μετ' ἀποφασιστικότητος τοῦτο εἶναι ἀδύνατον!

— Ἐθε νὰ ἐψευδῶμην! κύριε. Ἐβλεπετε μαζί μου, καὶ θὰ ἴδῃτε ὅτι σὰς εἶπα τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ χωρικός ἐξῆλθε δρομαίως καὶ μετέβη ἐπὶ τόπου.

Τὰ ἀρχαῖα καὶ ὑψικάρηνα δένδρα ἐκείντο ἐξηλωμένα ἐν τῷ λειμῶνι, με τοὺς κλάδους ἐν μέρει τεθλασμένους καὶ τὰς ρίζας ἀποκεκομένας. Ὁ Φόργκ ἐμεινεν ἐφ' ἱκανὴν ὥραν ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος ἐνεός. Ἐπὶ τέλους, συνελθὼν, ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ κορμοῦ ἐνός τῶν δένδρων ἐκείνων, διότι τὰ γόνατα αὐτοῦ ἔτρεμον.

Μετὰ βραχείαν σιγὴν, τῶ διηγήθη ὁ Μαρτίνος πῶς εὗρε τὰ δένδρα χαμαὶ κείμενα.

— Τοῦτο συνέβη τὴν παρελθούσαν νύκτα.

Χθὲς ἐτι, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἐσπερινοῦ, ἐκάθησα ὑπὸ τὰ δένδρα, ἅπερ μοὶ χρησιμεύουσι νῦν ὡς ἔδραι, εἶπεν ὁ γέρον.

Καὶ εἰσίγησεν αὐθὺς ἐπὶ τινὰ χρόνον. Εἶτα ἐξηκολούθησε:

— Καὶ τίς δύναται νὰ μὴ κλαύσῃ ἐπὶ τῷ τοιοῦτῳ θεάματι;

Ἄλλὰ νομίζω ὅτι ὁ ὑπῆρέτης του δὲν προσεῖχεν εἰς τοὺς λόγους του, ἠγέρθη καὶ εἶπεν:

— Ἀγόμεν οἴκαδε! Δὲν εἶναι καλὸν νὰ παρατηρῶ τοιοῦτο φρικῶδες θεάμα. Ἄλλως τε δὲν ἐπιδέχεται καμμίαν διόρθωσιν. Δένδρον καταπεσὸν, ὁμοιάζει ἀνθρωπον ἀποθανόντα.

— Εἶναι ἀληθές, προσεῖπεν ὁ Μαρτίνος.

Ἀμφότεροι κατηυθύνθησαν πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Φόργκ. Καθ' ἅπαν τὸ χωρίον ἐν τούτοις δι' οὐδὲν ἄλλο ἐγένετο λόγος ἢ διὰ τὰ δένδρα. Ὁ Φρηγκίσκος—Παῦλος προσεποιεῖτο ὅτι ἐποίησε μυρίας σκέψεις καὶ ἐπειράτο νὰ παρηγορήσῃ τὸν πατέρα του, ὅστις ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐδειξεν ἀδιαφορίαν, ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι τῆς οἰκίας του καὶ οἱ γείτονες ἐδείκνυσον καθ' ἐκάστην μείζονα ὄργην καὶ μείζονα πρὸς ἐκδικήσιν ἐφροσιν. Ὅταν δὲ ἐπληροφορήθησεν τὰς μεταξὺ τοῦ βαρόνου καὶ τοῦ Φόργκ διενέξεις, πάντες ἐνοχοποιοῦν τὸν πρῶτον ἐπὶ τῷ ἀδικήματι. Οἱ ὑπῆρέται τοῦ βαρόνου διηγοῦντο ὅτι ἡ βαρονέσσα ἦτο ὅλη χαρὰ ἀφ' ἧς αἱ δρυὲς κατέπεσον καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης ἔπαυσε πλέον ἡ μελαγχολία, ἡ ἀνία καὶ ἡ ὄργή της. α' Ἀναμφιβόλως, ἔλεγον οἱ χωρικοὶ, αὕτη προσκάλεσε τὸ ἐγκλήμα. Ἄλλ' ὁ Φόργκ τοῦναντίον οὐδένα ἐμέμφετο οὐδεμίαν ἐξέφραζεν ὑπόνοιαν.

Ἐσπέραν τινὰ ὁ κυνηγὸς τοῦ φρουρίου ἐκάλεσε τὸν Φόργκ εἰς τὸ φρούριον ἐκ μέρους τοῦ βαρόνου.

— Πρόσπερον αὐτῷ τοὺς ἀσπασμούς μου, εἶπεν ὁ γέρον, ἀλλὰ μετ' αὐτοῦ δὲν θέλω πλέον οὐδεμίαν σχέσιν.

Τότε ὁ βαρῶνος μετέβη αὐτοπροσώπως πα-

ρά τῷ Φόργκ, ἀλλὰ δὲν τὸν εὗρεν εἰς τὴν οἰκίαν. Εἶχεν ἀναχωρήσει τὴν αὐτὴν ἐκείνην πρωΐαν μὲ τὸ φορτηγὸν ἀμαξιτιδίων του, ἀφοῦ εἶπε τοῖς ἐργάταις του :

— Ὁ μεταβῶ εἰς Μίσμπαχ. Ἐν τούτοις μετακομίσαιτε τὰς δρῦς ἐνταῦθα. Τοὺς κλάδους των δότε τοῖς πτωχοῖς, τοὺς κορμούς των ὁμοῦς θέσατε πρὸ τῆς οἰκίας, ὅπως οἱ διερχόμενοι τοὺς βλέπωσι.

Μόλις ὁ Φραγκίσκος—Παῦλος, ἔμαθεν ὅτι ὁ πατήρ του ἀνεχώρησε, μετέβη παρὰ τῆ βαρονέσσα, ἀλλὰ δὲν τῷ ἐπετρέπη ἡ εἰσοδος.

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ γέρον Φόργκ ἐπανήλθε.

Τὴν νύκτα τῆς αὐτῆς ἐκείνης ἡμέρας τῆς ἐπανόδου τοῦ Φόργκ, οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου ἀφυπνίσθησαν ὑπὸ ἀσυνήθους θορύβου. Ἐκ τῶν παραθύρων παρετήρησαν ὁμάδα ἀνθρώπων ἐν σιγῇ καὶ πυκνῇ τάξει βηματιζόντων βήματα μεμετρημένῳ πρὸς τὸ φρουρίον. Μέγα μέρος αὐτῶν ἔφερον ὄπλα πυροβόλα, ἄλλοι δὲ ξύλα, ἀξίνια, δίκρανα. Μετ' ὀλίγον ἠκούσθησαν τέσσαρες πυροβολισμοὶ ἐν εἰδει συνθήματος. Πληθὺς ἀνθρώπων τότε συνέρρευσε πανταχόθεν καὶ αἴφνης ἐφάνησαν ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦ φρουρίου καίουσαι δύο πυραὶ. Ὁμάς ἀνθρώπων ἐφάνη πρὸ τοῦ φρουρίου, εἶτα ἠκούσθησαν νέοι πυροβολισμοί. Οἱ χωρικοὶ δὲν ἐκοιμῶντο βεβαίως, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐτόλμων νὰ ἐξέλθωσι τῶν οἰκιῶν των.

Τίνες λοιπὸν ἦσαν οἱ τρομεροὶ οὗτοι ἀνθρωποι καὶ τί ἐζήτουν ;

Εἰς τὰ περίχωρα τῆς ἄνω Βαυαρίας (εἶναι τοῦτο ἔθιμον ἀρχαιότατον), ὑπάρχει μυτηριῶδες δικαστήριον τοῦ λαοῦ, τιμωροῦν τὰ ἐγκλήματα, ἅπερ κατὰ τὴν ἰδέαν τοῦ λαοῦ, εἰσὶν ἄξια τιμωρίας. Πολλάκις οἱ δικασταὶ ἀγγιλλοῦσιν ἐκ τῶν προτέρων τὴν καταδίκην, ἥτις ὁμοῦς πάντοτε ἐκτελεῖται ἐξ ἀπροόπτου. Ἡ ποινὴ συνίσταται εἰς τὸ νὰ κηρυχθῇ τὸ ἐγκλημα ἐπισήμως πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ ἐνόχου. Τοιοῦτοτρόπως ὁ καταδικαζόμενος γίνεται παί-

γιον τῶν συμπολιτῶν του καὶ, ἂν δὲν ἐπανέλθῃ εἰς τὴν εὐθείαν, δύναται νὰ πάθῃ καὶ πλειότερόν τι.

Δὲν ἐπιτρέπουσι δὲ οἱ στιγματιζόμενοι νὰ βλαφθῇ ἡ περιουσία ἢ νὰ πάθῃ ἡ ζωὴ τοῦ στιγματιζομένου, ἐκτὸς ἂν εὗρωσιν ἀντίστασιν, ὅπερ καθίσταται λίαν ἀπίθανον. Πολλάκις μάλιστα ἀποζημιῶσιν αὐτὸν διὰ ζημίας ἐπενεχθείσας αὐτῷ κατὰ λάθος. Οὐδεὶς ποτε ἐσκέπηθη σπουδαίως νὰ παρεμποδίσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀποράσεων τοῦ λαϊκοῦ τούτου δικαστηρίου. Τὰ δικαστήρια οὐδέποτε κατάρθωσαν νὰ τιμωρήσωσι τὰς πράξεις του, καθ' ὅσον οἱ μεμνημένοι εἰς τὰ μυστήρια αὐτοῦ τηροῦσι ζηλότυπον σιγὴν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε οὐδέποτε ἐγνώσθη μέλος τι τῆς ἐταιρίας ταύτης.

Ὡς ἐνόησαν οἱ ἀναγνώσται μας, ἐπρόκειτο νὰ τιμωρηθῇ τὴν φορὰν ταύτην ἡ προσβολή, ἥτις ἐγένετο πῶ γέροντι Φόργκ. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἐσχημάτισαν κύκλον, ἐγένετο ὀνοματοκλησία καὶ εἶτα ἐψῆλη ἄσμά τι. Ἐκ τοῦ φρουρίου ἐν τούτοις ἠκούσθη θόρυβος, ἀλλ' οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ εἰς τὰ παράθυρα ἢ νὰ παρακωλύσῃ τὰ γινόμενα. Ἀτομόν τι τῆς ὁμάδος ἀπήγγειλε γεγωνίᾳ τῇ φωνῇ τὴν ἀπόφασιν, ἐμμέτρως, ἥτις ἔληγεν οὕτως.

« Ἀκούσατε, σαρκοφάγον ὄρνειον τῆς νυκτός, καὶ σὺ δορκὰς ὑπερήφανος. Θέλετε νὰ ἀφῆσθε ἀθικτὸν τὴν περιουσίαν τοῦ ἄλλου εἰς τὴν θέσιν τῆς ; Θέλετε νὰ ἐγκαταλείψετε τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ τὴν βίαν ; Προσέξατε, διότι θὰ κατασιγάτωμεν τὰς ἀθεμίτους ἐπιθυμίας σας ».

Ἐκάστη στροφή ἐπανελαμβάνετο ἐν χορῷ ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ λαϊκοῦ δικαστηρίου. Ὁ ἦχος δὲ 100 κραυγῶν, συνοδευομένων ὑπὸ πυροβολισμῶν, ἀπετέλουν θόρυβον ἀνήκουστον.

Αἴφνης ἀνθρωπός τις ἐξέρχεται τοῦ κήπου τοῦ φρουρίου καὶ, λυσσῶν ἐξ ὀργῆς, χωρεῖ πρὸς τὸν κύκλον τοῦ λαοῦ, ὅστις μένει διὰ τοῦτο ἐνεός.

— Δι' ὄνομα τῆς κολάσεως ! ἐφώνησεν ὁ ἔμπροσθεν, ἀπέλυτε ! Ἡ τυφλή σας ὀργὴ σὰς ἔφερεν εἰς μέρος ἀθῶον. Οὐχὶ οἱ κάτοικοι τοῦ φρουρίου, ἀλλ' ἐγὼ κατέρριψα τὰ δένδρα ἐκεῖνα. Ἐγὼ, ὅστις εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ τὸ πράξω. Εἶμαι υἱὸς τοῦ Φόργκ.

Οὐδεὶς ἐπρόφερε λέξιν, ἀλλὰ τὰ στόματα τῶν πυροβόλων ἐστράφησαν κατὰ τοῦ στήθους του καὶ φωνὴ συγχρόνως ἠκούσθη ἐκ τοῦ πληθους,

— Ἄ ! λοιπὸν σὺ ἦσο ; ...

Ὁ Φραγκίσκος—Παῦλος ἀνεγνώρισεν εἰς τὴν φωνὴν ταύτην τὸν πατέρα του καὶ κατελήθη ὑπὸ σκοτοδίνης. Δύο ἐν τούτοις ρωμᾶλεοὶ βραχίονες ἀνήρπασαν αὐτόν. Ἐκεῖνος ὁμοῦς, διαφυγὼν, ἔσπευσεν εἰς τὸν κῆπον, ἐνθα ἔπεσε λιπόθυμος. Τὸ λαϊκὸν δικαστήριον, ἀπῆλθεν ἐν τάξει ὡς εἶχεν ἔλθει. Ἐσήμανε τότε ἡ πρώτη μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥρα.

Ε΄.

Συνελθὼν εἰς ἑαυτὸν ὁ Φραγκίσκος—Παῦλος, εὗρέθη ἐν μέσῳ τῶν χόρτων καὶ ἠσθάνθη τὴν θωπεῖαν ἐλαφρᾶς αὔρας πνεύσεως ἐξ ἀνατολῆς. Μόλις εἶχε πληγωθῆ ἐλαφρῶς κατὰ τὸ μέτωπον καὶ ἠδυνήθη νὰ ἐγερθῇ. Πρῶτος αὐτοῦ στοχασμὸς ὑπῆρξε νὰ μεταβῇ εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον ἵνα βεβαιωθῇ ἂν πράγματι ὁ πατήρ του ἀπετέλει μέρος τοῦ δικαστηρίου τοῦ λαοῦ.

Εἰσῆλθε λοιπὸν κρύφα εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἔστη πρὸ τῆς θύρας τοῦ δωματίου τοῦ πατρὸς του, ἵνα ἀκροασθῇ. Ἐνόησεν ὅτι ὁ πατήρ του ἐκοιμᾶτο. Μύρια ἀμφιβολίαὶ συνεκκῶντο εἰς τὸν νοῦν του. Μετέβη εἰς τὸ ἴδιόν του δωμάτιον καὶ ἐπειράθη νὰ κοιμηθῇ, ἀλλὰ μάτην ! Ἐσκέπηθη τότε περὶ τῶν κατοίκων τοῦ φρουρίου. Δὲν ὡμολόγησεν ὅτι αὐτὸς ἦν ὁ ἔνοχος ὅπως τοὺς σώσῃ ; Ἐπειτα τῷ ἐφάνη ἐν τῇ παραγῇ ἐκείνῃ ὅτι ἤκουσε τὴν φωνὴν τῆς Ἐμμάς. Διὸ ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς τὸ φρούριον.

Ἐῦρε τὴν θύραν κεκλεισμένην, ἀλλὰ παρετήρησεν ὀπισθεν τῶν παραθύρων φῶς. Ἦκουσε δὲ καὶ θόρυβόν τινα εἰς τὸ ἰσόγειον πάτωμα, ὅπερ ἔπεισεν αὐτὸν ὅτι οἱ κύριοι καὶ ὑπηρέται τοῦ φρουρίου δὲν εἶχον κατακλιθῆ. Πλαγία θύρα τοῦ κήπου ἦτο ἀνοικτὴ ἔτι. Εἰσῆλθε δι' αὐτῆς καὶ ἐν τῇ κλίμακί συνήνησεν τὸν φίλον του κυνηγόν.

— Καὶ σὺ ἐνταῦθα ; τῷ εἶπεν οὗτος. Θέλεις νὰ ἀναχωρήσῃς μαζύ μας ;

— Τί ; θὰ ἀναχωρήσῃτε ;

— Βεβαίως. Καὶ πάραυτα. Τὸ σχέδιόν μας δὲν ὑπῆρξεν εὐτυχές. Δὲν ἔχει οὕτως ; Ἐν μόνον σώζει ἐμὲ τε καὶ τὸν ζυλοκόπον, ὅτι τὰ δένδρα κατερρίψαμεν τῇ παραγγελίᾳ καὶ διαταγῇ σου.

— Οἱ δὲ κύριοι ;

— Ὁ μὲν κύριος εἶναι ἄνω κάτω ἐκ τῆς ὀργῆς, ἡ δὲ κυρία λέγει ὅτι θὰ αὐτοκτονήσῃ.

— Καὶ ἡ δεσποινὴς ἔμμα ;

— Εἶναι εἰς τὸ δωματίον της.

Ὁ κυνηγὸς ἀπῆλθεν, ὁ δὲ Φραγκίσκος—Παῦλος διευθύνθη πρὸς τὸ δωματίον τῆς νεανίδος. Αὕτη διετέλει προπαρασκευάζουσα τὰ τῆς ἀναχωρήσεως, ὅποταν ὁ Φόργκ εἰσῆλθεν.

— Εἶμαι ἐγὼ, ἔμμα, εἶπε πλησιάσας.

— Θεέ μου ! Παῦλε ! Σὺ ἐδῶ !

— Σιωπῆ. Ὁ ἀπροδοθῶμεν ! ... Εἶναι λοιπὸν ἀληθές, ὅτι θὰ ἀναχωρήσῃτε ;

— Ὁ πατήρ μου τὸ ἀπήτησε. Καὶ τῷ ὄντι, τί ἄλλο δύναμεθα γὰ πράξωμεν μετὰ τὰ συμβάντα ἐκεῖνα ;

— Ἄχ ! διατὶ ἡ μήτηρ σου νὰ μὴ θελήσῃ νὰ μὲ ἀκροασθῇ χθές ;

— Καὶ ἂν συγκατένευεν εἰς τοῦτο, τάχα θὰ ἀπεσοβείτο ἡ χθοσινὴ καθ' ἡμῶν νυκτὶα προσβολῆ ; Παῦλε ! Παῦλε ! τί ἔπραξες !

— Δὲν ὑπῆρχε τρόπος ἄλλος ! Ἐδῶ νὰ πληρώσω τὴν ἐπιθυμίαν τῆς μητρός σου ἄνευ τούτου οὐδὲν θὰ κατορθούτο. Ἐπειτα τὰ δένδρα σήμερον ἢ αὔριον θὰ ἀπέβαινον ἰδιο-

κτησία μου, διότι ἐγὼ εἶμαι τοῦ πατρός μου ὁ κληρονόμος.

— Ἡμεῖς ἐν τούτοις ὑπέστημεν τ' ἀποτελέσματα τῆς συμπεριφοράς σου ταύτης.

— Καὶ ἂν φύγητε, ἔμμε, ὀλίγον ἐγὼ θὰ ὑποφέρω ;
(Ἐπεταὶ τὸ τέλος.)

ΔΥΟ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΕΔΟΥΙΝΩΝ.

Ὁ περιηγητὴς Φατάλιος Σαυεγκίρ, ζήσας ἐφ' ἰκανὸν χρόνον μεταξύ τῶν Ἀράβων τῆς ἐρήμου, ἔγραψε πολλὰ περὶ αὐτῶν. Τὰ ἐπόμενα δύο ἀνεκδοτα, μεταφράζομεν ἐκ τοῦ περιέργου συγγράμματός του.

... Ἐφ' εὐρισκόμεθα ἐν τῷ ὠραίῳ λειμῶνι Ἐλ-Ραμὲ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Βεδουίνων ἐκάλεσε τὰς λοιπὰς φυλὰς, ὅπως ὑπογράψωσι τὴν περὶ εἰρήνης συνθήκην. Πολλοὶ ἀρχηγοὶ ἐπέθηκαν εἰς ταύτην τὴν σφραγίδα των, ἢ, ἂν δὲν εἶχον τοιαύτην, τὴν ἄκρην τοῦ δακτύλου των, βεβαμμένην εἰς τὴν μελάνην. Μεταξὺ αὐτῶν παρετήρησα νέον, ὅστις ἀπὸ τοῦ 15ου ἔτους τῆς ἡλικίας του διατέλει ὡς ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς Ἐλ-Ὀλάμα, ἧς οἱ Βεδουῖνοι εἰσὶν ὑπέρτεροι πάντων τῶν λοιπῶν, καθὼς κάτοχοι γνώσεων, ὁπαδοὶ τῆς ποιήσεως καὶ φίλοι τῆς εὐγλωττίας. Ὁ νεανίας αὐτὸς διηγήθη ἡμῖν τὰ ἐξῆς.

Τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλιαόνη, Βεδουίνου τῆς Βαγδάτης, ἐπήρουν ἀπανταχοῦ. Ἡμέραν τινὰ, ἀνθρώπος τις, μεταβὰς παρ' αὐτῷ, τῷ εἶπε:

— Πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν ἀπώλεσα τὴν σύζυγόν μου. Ἐζήτησα ματαίως αὐτὴν πανταχοῦ· τρία τέκνα μετ' ἐμοῦ κλαίουσι τὴν στέρησίν της· ἐγὼ δὲ διατελῶ βεθυθισμένος εἰς λύπην διὰ τοῦτο. Οἴμοι! Συμβουλεύσατέ με τί νὰ πράξω!

Ὁ Ἀλιαόνης ἐπαρηγόρησε τὸν δυστυχεῖ ἐκεῖνον, τὸν συνεβούλευσε νὰ ἐπανακάμψῃ πλησίον τῶν τέκνων του καὶ ὑπεσχέθη αὐτῷ ὅτι θὰ ἐξετάσῃ περὶ τῆς συζύγου του καὶ θὰ τῷ τὴν φέρῃ νεκρὰν ἢ ζῶσαν.

Ἐζήτησε τότε πληροφορίας περὶ τῆς γυναικὸς ταύτης καὶ ἔμαθεν ὅτι ἦτο ὠραιοτάτη. Εἶχε δὲ ὁ ρηθὴς υἱὸν ἔκδοτον εἰς τὰς γυναῖκας, ὅστις πρὸ ἡμερῶν ἀπουσίαζε καὶ δὲν ἐφαίνετο. Συνέλαβε πάραυτα ὑπόνοιαν κατ' αὐτοῦ. Ἐπιβαίνει τῆς δρομάδος του καὶ σπεύδει εἰς τὴν ἐρημον. Διακρίνει μακρόθεν ἀετούς τινάς· πλησιάζει ἐκεῖ καὶ εἰς τὸ ἀτόμιον σπηλαίου εὐρίσκει τὸ πτώμα γυναικὸς. Διερευνᾷ καλῶς τὸ μέρος, καὶ ἀνευρίσκει ἕχνη καμήλου. Μετ' οὐ πολὺ εὐρίσκει τὸ μᾶχιον σάκκου ἐκ τῶν τιθεμένων ἐπὶ τῆς καμήλου. Λαμβάνει αὐτὸ καὶ ἐπανακάμπτει οἴκαδε.

Μετὰ τὴν ἀφιξίν του εἰς τὴν σκηνήν, βλέπει καταφθάνοντα τὸν υἱὸν του. Παρκαθεῖ τὸν ἐπὶ τῆς καμήλου του σάκκου, καὶ βλέπει ὅτι ἔλλειπεν ἐξ αὐτοῦ τὸ παρ' αὐτοῦ ἀνευρεθὲν τεμάχιον. Ὁ νεανίας, πεισθεὶς ἐκ τῶν ἐπιπλήξεων τοῦ πατρός του, ὁμολογεῖ τὴν ἐνοχὴν του. Τότε ὁ Ἀλιαόνης ἀποκόπτει τὴν κεφαλὴν τοῦ υἱοῦ του καὶ καλεῖ παρ' ἑαυτοῦ τὸν σύζυγον. Λέγει δ' αὐτῷ:

— Ἡ σύζυγός σου ἐφονεύθη παρὰ τοῦ υἱοῦ μου. Ἐγὼ σ' ἐξεδίκησα, φονεύσας αὐτόν. Ἔχω μίαν θυγατέρα. Δάβε αὐτὴν ὡς σύζυγον.

Ἡ πρᾶξις αὕτη τοῦ Ἀλιαόνη, ἡ τόσῳ σκληρῶς ἐφαρμοσθεῖσα παρ' αὐτοῦ δικαιοσύνη, ὑπῆρξεν ἡ αἰτία δι' ἣν ἐξελέχθη ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς του.

... Ἀλλὴν τινὰ ἡμέραν συνηγήσαμεν Βεδουῖνον ἐπιβαίνοντα ὠραίας μελανῆς δρομάδος. Οἱ Σέχαι ἐχαιρέτησαν αὐτὸν μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τὸν ἠρώτησαν περὶ τῆς περιουσίας αὐτοῦ. Ἐγὼ ἠκροάσθην τὴν διήγησιν καὶ ἔκρινα αὐτὴν ἀξίαν δημοσιεύσεως, διόπερ τὴν ἐσημείωσα εἰς τὸ ἡμερολόγιόν μου.

Ὁ Ἀλοῖάν (οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Βεδουῖνος), ἐξελθὼν πρὸς ἄγρην δορκάδων, ἐφθασεν εἰς μέρος, ἔσθλ' ἰσχυρῶς τετραυραμέναι, σπάθαι αἱματοβαφεῖς, πτώματα ἄταφα, ἐδεικνυον ὅτι προσφάτως συνήρθη μάχη ἐκεῖ. Τρυφερὸς γόος, παρὰ

πονὸν ἐλαφρὸν καὶ μόλις ἀκούομενον, ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν του. Ἐρευνήσας τὰ πτώματα, εὗρε νεκρὸν ἄραβα πνέοντα εἰσέτι. Σπεύδει εἰς βοήθειάν του, φέρει αὐτὸν ἐπὶ τῆς δρομάδος του καὶ τὸν ὀδηγεῖ εἰς τὴν σκηνὴν του, ἔνθα μετὰ πατρικῶν φροντίδων ἐπαναφέρει αὐτὸν εἰς τὴν ζωὴν.

Μετὰ τετράμηνον ἀσθένειαν ὁ Φαρὲς (οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ πληγωμένος) ἀπεφάσισε νὰ ἀναχωρήσῃ, ἀναρρώσας. Ἀλλ' ὁ Ἀλοῖάν τῷ εἶπεν:

— Ἐὰν πρέπη ἀνυπερθέτως νὰ χωρισθῶμεν, θέλω σὲ συνοδεύσει μέχρι τῆς φυλῆς σου καὶ θέλω σὲ ἐγκαταλείπει ἐκεῖ μετὰ λύπης. Ἐὰν ὅμως θέλῃς νὰ μείνῃς μετ' ἐμοῦ, ἔσθ' ὁ ἀδελφός μου. Ἡ μήτηρ μου ἔσται μήτηρ σου· ἡ σύζυγός μου ἀδελφὴ σου. Σκέφθητι ἐπὶ τῆς προτάσεώς μου καὶ ἀποφάσισον ἐσκεμμένως.

— Ἐυεργέτα μου! ἀπεκρίθη ὁ Φαρὲς, ποῦ θὰ εὕρω συγγενεῖς ὡς ἐκείνους οὐ μοὶ προτείνεις; Ἄνευ σοῦ δὲν θὰ ἤμην τὴν στιγμὴν ταύτην ἐν τῇ ζωῇ, ἢ δὲ σὰρξ μου θὰ ἐγένετο βορὰ τῶν ὀρνέων καὶ τὰ ὀστέα μου θὰ κατεβρόχθιζον τὰ ἄγρια θηρία. Ἀφοῦ δὲν σοὶ φίνεται ἐνοχλητικόν, εὐχαρίστως μένω μετὰ σοῦ, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ὄρω νὰ σὲ ὑπηρετῶ ἐφ' ὄρου ζωῆς.

Ὁ Φαρὲς ὅμως ἐδέχθη τὴν πρότασιν οὐχὶ ἐξ ἀγνῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Ἀλοῖάν, ἀλλ' ἐξ αἰσθηματος ἀκαθαρτοῦ. Ἡρᾶτο οὕτως τῆς συζύγου του Ἀφζας, ἧτις ἀνταπεκρίνετο εἰς τὸν τοιοῦτον ἔρωτα.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Ἀλοῖάν, ὅστις οὐδεμίαν εἶχε συλλαβὴν ὑπόνοιαν, παρεκάλεσε τὸν Φαρὲς νὰ ἐπιστατήτῃ εἰς τινὰ μετανάστευσιν καὶ νὰ βοηθήτῃ τὴν μητέρα, τὴν σύζυγον καὶ τὰ δύο του τέκνα μέχρις ἐπανόδου του ἐκ τῆς θήρας. Ἡ εὐκαιρία ποιεῖ τὸν κλέπτην. Ὁ Φαρὲς ἔθετο τοῦ γινωστού; σάκκου ἐπὶ τῆς καμήλου, ἔθηκεν εἰς αὐτοῦ τὴν μητέρα τοῦ Ἀλοῖάν μετὰ τῶν δύο τέκνων του καὶ τῆς σκηνῆς καὶ εἶπεν αὐτοῖς νὰ προπορεύονται, λέγων ὅτι ὀπισθεν αὐτῶν θὰ πορεύηται αὐτὸς ἐφιππος μετὰ τῆς Ἀφζας. Ἡ

γραῖα προεπορεύθη· φθάσασα δὲ εἰς τὸν πρὸς ὄρον, περιέμενε τὸν Φαρὲς μετὰ τῆς νύμφης της· Ἀλλὰ περιέμενε ματαίως! Ὁ Φαρὲς δὲν ἐφάνετο, διότι παραλαβὼν τὴν Ἀφζαν, κατηθύνηθη εἰς τὴν φυλὴν του.

Τὴν ἐσπέρην ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς θήρας ὁ Ἀλοῖάν, ὅστις ματαίως ἐζήτηε τὴν σκηνὴν του ἐν μέσῳ τῶν σκηνῶν τῆς φυλῆς του· ἡ μήτηρ του δὲν ἠδυνήθη μόνη νὰ στήσῃ αὐτήν. Εὐρίσκει ὁμοῦς αὐτὴν καὶ τὰ δύο του τέκνα χαμαὶ καθήμενους.

— Ποῦ εἶναι ἡ Ἀφζα, ἐρωτᾷ;

— Οὔτε Ἀφζαν, οὔτε Φαρὲς εἶδον, ἀπεκρίθη ἡ γραῖα. Περιμένω αὐτοὺς ἀπὸ πρωῒας.

Τότε μόλις συνέλαβεν ὑπόνοιαν ὁ Ἀλοῖάν, καὶ, βοηθήσας τὴν μητέρα του ἔνα στήσῃ τὴν σκηνὴν, ἀπῆλθεν ἐπὶ τῆς μελανῆς δρομάδος του, καὶ μετὰ διήμερον πορείαν ἐφθασεν εἰς τὴν φυλὴν τοῦ Φαρῆς. Ἄμα τῇ εἰσόδῳ του, μετέβη παρὰ τινι γραίᾳ.

— Διατί, τῷ εἶπεν αὕτη, δὲν μεταβαίνεις παρὰ τῷ Σέχῃ τῆς φυλῆς; Σήμερον ἔχει μεγάλην ἐορτήν, διότι ὁ Φαρὲς ἔμπν-Μεῖντη, ὃν ἐκλαίωμεν ὡς φονευθέντα ἐν τινι μάχῃ, ἐπανέκαμψεν ὑγιεῖς καὶ φέρων ὠραῖαν γυναῖκα, ἣν ἀπόψε νυμφεύεται.

Ὁ Ἀλοῖάν ὑποκρίνεται καὶ περιμένει τὴν νύκτα· εἶτα, ἀφοῦ ὅλοι παρεδόθησαν εἰς τὸν ὕπνον, μεταβαίνει εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Φαρῆς. Διὰ τῆς σπάθης του ἀποκόπτει τὴν κεφαλὴν του. Εἶτα εὐρίσκει τὴν γυναῖκα του ὑπνώττουσαν. Ἀφουρνίζει αὐτὴν καὶ τῷ λέγει:

— Ἐγέρθητι! Εἶμαι ὁ Ἀλοῖάν!

Τετρομασμένη ἐγείρεται ἡ γυνὴ, καὶ,

— Ἀφρων! τῷ λέγει, ὁ Φαρὲς καὶ οἱ ἀδελφοί του θὰ σὲ φονεύσωσι! Φύγε!

— Ἀχρεῖα! ὑπέλαβεν ὁ Ἀλοῖάν, τί σοὶ ἔκαμα ἵνα φερθῆς οὕτως; Ἐμπρός! Ἐγέρθητι καὶ ἀκολούθησόν με, καταρωμένη τὸν διάβολον, ὅστις σὲ ἐξώθησεν εἰς τοιαύτην πρᾶξιν.

Ἀλλ' ἡ Ἀφζα,

— Φύγε! τῷ ἐπανάλαβε. Φύγε πάραυτα, ἄλλως καλῶ τὸν Φαρές καὶ σὲ φονεύει!

Βλέπων οὗτος ὅτι οὐδὲν κατῴρθου, ἔφραξε τὸ στόμα της, καί, ἀρπάσας αὐτήν, τὴν ἔφερον ἔξω, τὴν ἔριψεν ἐπὶ τῆς δρομάδος, καὶ ἔφυγε μετ' αὐτῆς.

Τὴν πρώϊαν ἡ φυλὴ τοῦ Φαρές, εὐροῦσα τὸ πτώμα καὶ ἰδοῦσα ὅτι ἔλλειπεν ἡ νύμφη, ἀνεστατώθη. Ὁ πατὴρ καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Φαρές ἐξέρχονται πρὸς καταδίωξιν τοῦ ἄρπαγος καὶ φονέως.

Καταφθάνουσι τέλος αὐτόν. Οὗτος ὑπερσπίζεται καθ' ὄλων. Ἡ Ἄφρα, ἐπωφεληθεῖσα τῆς εὐκαιρίας, ἐνοῦται μετὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ συζύγου της καὶ ρίπτει κατ' αὐτοῦ λίθους, ὧν εἰς πληγόνει αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν. Ἄλλ' ὁ Ἀλοῖαν ἐξακολουθεῖ μαχόμενος ὡς λέων. Φονεύει τοὺς δύο ἀδελφοὺς τοῦ Φαρές, ἀφοπλίζει τὸν πατέρα των καὶ λέγων ὅτι θεωρεῖ αἰσχύνῃ τὸ νὰ φονεύσῃ ἕνα γέροντα, τῷ ἀποδίδει τὴν σπάθην του καὶ προπέμπει αὐτὸν μακράν. Εἶτα, παραλαβὼν τὴν σύζυγόν του, ἐξακολουθεῖ τὴν ὁδὸν του καὶ φθάνει εἰς τὴν φυλὴν του.

Καλεῖ τότε πάντας τοὺς συγγενεῖς του, καὶ φέρων τὴν Ἄφραν ἐν μέσῳ αὐτῶν, τῇ λέγει!

— Διηγῆθητι σὺ μόνῃ τὰ τρέξαντα. Ἐγὼ ἀπεκδέχομαι τὴν ἐτυμηγορίαν τοῦ πατρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν σου.

Ἡ Ἄφρα διηγεῖται τὰ πάντα. Ὁ πατὴρ της, ἐμπλεως ὀργῆς, ἐφελκύει τὸ ξίφος καὶ τὴν ἀποκερλιζει!

ΜΩΞΑΙΚΟΝ.

Δυστυχῆς εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις κοιμᾶται καθ' ἅπασαν τὴν νύκτα καὶ ὑποστηρίζει, ὅτι ὁ ὕπνος εἶναι τι καλόν. Ὁ ἀνόητος! Τί ἄλλο ἐστὶν ὁ ὕπνος ἢ ἡ εἰκὼν τοῦ θανάτου; Ἐλεύσεται λοιπὸν καιρὸς, καθ' ὃν ὁ τοιοῦτος θὰ χορτασθῇ ὕπνου.

(Ὁβίδιος).

Ὁ Σωκράτης ἔλεγεν ὅτι οὐδὲν ἄλλο ὀφείλομεν νὰ ζητῶμεν παρὰ τοῦ Θεοῦ, ἢ νὰ μᾶς δώσῃ τὸ καλόν, διότι ἐκεῖνος γινώσκει τί εἶναι καλόν δι' ἡμᾶς. Ἡμεῖς ὅμως πολλὰκις ζητοῦμεν παρὰ τοῦ Θεοῦ πρᾶγμα, ὅπερ θὰ ἦτο κάλλιον δι' ἡμᾶς ἂν δὲν μᾶς παρεχωρεῖτο. Ἄφελαιπὸν τὸ Θεῖον, διότι ἐκεῖνο γινώσκει νὰ ἐκλέξῃ τὸ καλόν σου.

(Πλάτων).

Πολλοὶ ἀναγινώσκουσι καὶ εἶτα ἐγείρονται νήστευσι ἐκ τῆς ἀναγνώσεως, διότι ὁ νοῦς των δὲν πληροῦται ἐξ αὐτῆς. Κάλλιον ν' ἀναγινώσκωσιν ὀλιγώτερα, ἀλλὰ νὰ τὰ ἀποταμιεύωσιν εἰς τὸν νοῦν των.

(Ἄγ. Γρηγόριος).

Ὅσοι δὲν λέγουσιν ἰδέας ἰδίας, ἀλλὰ ξένων, ὁμοιάζουσι σκιάς μὴ ἐχούσας τι τὸ εὐφυές.

(Σένεκας).

Ὅ,τι ἀκούομεν, ἐκεῖνο πρέπει νὰ λέγωμεν, καὶ ὅ,τι λέγομεν, πρέπει νὰ τὸ αἰσθανόμεθα. Ἡ ὁμιλία μας δέον νὰ συμβαδίζῃ μετὰ τοῦ βίου μας. Ἐκεῖνος τηρεῖ τὴν ὑπόσχεσίν του, ὅστις καὶ λαλῶν καὶ πράττων εἶναι ὁ αὐτός.

(Σένεκας).

Τὸ νὰ μισῇ τις τὰ αὐτὰ πρᾶγματα, νὰ ποθῇ τὰ αὐτὰ καὶ νὰ φοβῆται τὰ αὐτὰ μετ' ἄλλων, τοῦτο διὰ μὲν τοὺς ἀγαθοὺς εἶναι *φιλία*, διὰ δὲ τοὺς πονηροὺς *συμμορία*.

[Σαλλούστιος].

Καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπόθει νὰ ἐπιστρέψῃ ταχέως εἰς τὴν Ἰθάκην του, καὶ ὁ Ἀγαμέμνων εἰς τὴν μεγάλην του πόλιν, τὰς Ἀθήνας. Οὐδεὶς ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα του διότι εἶναι μεγάλη, ἀλλὰ διότι εἶναι πατρίς του.

[Σένεκας].

Ἀπατηλὸς πλοῦς εἶναι ὁ τοῦ βίου, διότι πολλάκις κατ' αὐτὸν προσκρούομεν εἰς ὑφάλους καὶ ναυαγοῦμεν. Ἡ τύχη εἶναι ὁ πρῶτος μας. Ἀθέβαιοι πλέομεν πάντες, καὶ ἄλλοι μὲν εὐτυχῇ ποιοῦμεν τὸν πλοῦν, ἄλλοι δὲ δυσ-

τυχέστατον, πάντες ὅμως εἰς ἕνα θὰ προσαρᾶξωμεν λιμένα, τὸν τάφον.

[Παλλαδᾶς].

Ἐνεκα ἀντιζηλίας γίνεται πολλάκις λόγος περὶ τινος ἀνθρώπου μετὰ ψυχρότητος· ἐὰν ἡ ψυχρότης αὐτῆ ριζοβολήσῃ, τὸ πρᾶγμα καθίσταται χαμερπέστερον, καὶ διαδίδονται περὶ αὐτοῦ φῆμαι κακαί· οἱ ἀμαθεῖς, οἱ κακόγλωσσοι, τὰ τυφλὰ ὄργανα ἐγκολποῦνται ἀνεξετάστως τὰς φήμας ταύτας, αἰτινες πλέον μεταδίδονται ἀπὸ στόματος εἰς στόμα· οἱ ἐχθροὶ τοῦ προσώπου ἐκείνου, ἐχθροὶ παντός· εἶδους, ἐπωφελοῦνται τῶν φημῶν τούτων· ἡ σκιά ἐπαυξάνει καὶ ἐνσαρκοῦται· οἱ δειλοὶ φεύγουσι τὸν συκοφαντούμενον καὶ δὲν ἀποτολμῶσι νὰ ἀναλάβωσι τὴν ὑπεράσπισίν του. Ἐπὶ τέλους ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ τίμιος, ὅστις ἴσως θὰ ἠδύνατο καλὰς νὰ προσενέγκῃ ὑπηρεσίας τῇ τε πατρίδι καὶ τῇ οἰκογενεῖα του, καταστρέφεται, θῦμα γενόμενος ἀτομικῶν ἀντιζηλιῶν καὶ ἐχθροτήτων!

[Ὁρσίνης].

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Φυσικὴ ἀνακάλυψις.— Ὁ κ. John Aitken ἐσχάτως ἐν τινι συναθροίσει τῆς βασιλικῆς Ἐταιρίας τοῦ Ἐδιμβούργου ἀνέπτυξε νέαν ὄλως θεωρίαν περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῆς ὀμίχλης καὶ τῶν νεφῶν. Ὁ λόγος αὐτοῦ εἶχε πολὺ τὸ διάφορον. Ὁμολογήσωμεν δὲ, ὅτι αἱ γνώσεις ἡμῶν ἐπὶ τούτου εἰσὶν ἔτι ἀτελεῖς, τοῦτο δὲ καὶ μόνον ἀρκεῖ νὰ πείσῃ ἡμᾶς περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ ποιήσασθαι μνείαν τοῦ λόγου τοῦ John. Κατὰ τὸν φυσικὸν τοῦτον τοῦ Ἐδιμβούργου, δὲν ὑπάρχει ὀμίχλη ἄνευ κωνιορτοῦ· ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ἡ κόνις ἐστὶν ὁ πυρῆν, ὁ παράγων τοῦ σχηματισμοῦ τῆς ὀμίχλης καὶ τῶν νεφῶν. Κατὰ ταῦτα, ἕκαστον ἄτομον κωνιορτοῦ εἶναι ὁ πυρῆν, περὶ ὃν συμπυκνοῦται ὑδατῶδες τῆς ἀτμοσφαιρας ἀτμοῦ. Ὁ ἀγορευῶν ἐποίησται τὸ ἐξῆς πείραμα.

Ἐλαβε δύο μεγάλους πλήρεις ἀέρος ὑαλίνους κώδωνας, εἰς τῶν ὁποίων περιεῖχε συνήθη ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα, ὁ δὲ ἕτερος καθαρὸν καὶ διυλισμένον. Εἶτα εἰς ἀμφοτέρους τοὺς κώδωνας εἰσῆγαγεν ὑδατῶδεις ἀτμοὺς, οὐχὶ δὲ ἄνευ ἐκπλήξεως παρετήρησαν, ὅτι ὁ πλήρης καθαρῶ ἀέρος κώδων ἔμεινεν ἐντελῶς διαφανῆς, ἐνῶ ἐν τῷ συνήθει ἀέρα περιέχοντι κώδωνι ἐσχηματίσθη πυκνὸν νέφος, ἀληθῆς ὀμίχλη. Καὶ ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ δὲ, ὑπάρχουσι μόρια κωνιορτοῦ, περὶ ἐν ἕκαστον τῶν ὁποίων συγκεντρῶνται μικρὰ καὶ ἀσθενῆς ποσότης συμπυκνωμένου ὑδατῶδους ἀτμοῦ· ἐν τούτοις τὸ μόριον διατελεῖ μετέωρον ἐν τῷ ἀέρι. Ἐὰν ὅμως ὁ κωνιορτός ἦναι πολὺ ὀλίγος, οἱ δὲ ὑδατῶδεις ἀτμοὶ πολλοὶ, τότε συμβαίνει κατάβασις, πτώσις τις ἐπὶ τῆς γῆς, ἢτοι βροχῆ. Κατὰ ταῦτα, ἄνευ κωνιορτοῦ ἐν τῷ ἀέρι δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ οὐτε ὀμίχλη, οὔτε βροχῆ, οὔτε νέφη. Ἡδύνατό τις ἴσως νὰ ἐρωτήσῃ: Πῶς ὑπεράνω τῆς θαλάσσης σχηματίζονται τὰ νέφη καὶ ἡ ὀμίχλη;

«Ὁ ἀῆρ ἐνταῦθα τυγχάνει κωνιορσμένος, ὁ δὲ κωνιορτός ἴσος σχεδὸν τῷ μηδενί». Ὁ John Aitken καὶ εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀπαντᾷ λίαν ὀριστικῶς. Πᾶν σῶμα, λέγει, θερμαινόμενον, παράγει κόνιν, τὸ δὲ ἐξῆς πείραμα συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς ὀρθότητος τοῦ συλλογισμοῦ τούτου. Θερμαίνει ὑαλον, σίδηρον, χαλκόν, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ καθαρῶ ἀέρος, καὶ ἀμέσως σχηματίζεται πυκνὴ ὀμίχλη. Θερμαίνει ἄλλας μαγερικῶν καὶ τὸ αὐτὸ παράγεται ἀποτέλεσμα. Πολὺ πιθανὸν ἄρα ὅτι τὰ ὑπεράνω τῆς θαλάσσης νέφη καὶ ἡ ὀμίχλη ὀφείλουσι τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν εἰς τὰ ἐκ τοῦ ἄλατος παραγόμενα μόρια.

Ὁ ζωγράφος καὶ ἡ ἄρκτος. — Τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον διηγεῖται ὁ Ἀλεξάνδρος Δουμάς.

...Ἡ ὁδὸς δι' ἧς ἐπιστρέφομεν ἐκ Γρενὸβλῆς εἶναι μεγαλοπρεπῆς καὶ ἀγρία. Ἐστὶν ὅπως θαυμάσω μίαν τῶν θέσεων αὐτῆς καὶ ὅπως ὑποδείξω τῷ συνοδαιπόρῳ μου πόσον ἡ θέσις

ἐκείνη ἦτο κατάλληλος πρὸς ζωγραφίαν. Ὁ ὀδηγός μου ἤρξατο γελῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῇ ἡμιλίᾳ μου οὐδὲν ὑπῆρχε τὸ κωμικόν, ἐστράφη πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἠρώτησα πόθεν ἦ τοιαύτη του ἰλαρότης.

— "Α! μοὶ ἀπήντησε, γελῶ διότι οἱ λόγοί σας μοὶ ἀνέμνησαν ἀστεῖον συμβάν.

— Ἐν τῷ μέρει τούτῳ;

— Ναί.

— Δύνασαι νὰ μοὶ τὸ διηγηθῆς;

— Βεβαίως· δὲν εἶναι μυστικόν. Συνέβη εἰς τινὰ ζωγράφον τῶν περιχώρων τῆς Γρενόβλης, ἐλθόντα ἐνταῦθα, ὅπως ζωγραφίσῃ. Ἦτο νέος ἄξιος. Εὐρῶν τὴν θέσιν ὠραίαν, ἐστησεν ἐνταῦθα τὸ παράπηγμά του, ὅπερ ἦν ἰκανῶς παράδοξον. Ὑποθέσατε σκιάδα πανταχόθεν κεκλεισμένην καὶ φέρουσαν ὀπὴν τινὰ μόνον ὑψηλά. Εἶχεν ἔπειτα μηχανισμόν, δι' οὗ εἰσήρχετο τὸ φῶς ἐκ τῆς ὀπῆς, ἀνταντακλόμενον εἰς κάτοπτρα. Ἄγνοα πῶς τοῦτο συνέβαιεν, ἀλλ' ἀληθές εἶναι ὅτι ἐζωγράφισεν ἅπαντα τὸν περίχῳρον ἄριστα ἐπὶ τοῦ χάρτου. Τὴν σκηνὴν ταύτην ἀπεκάλεε δωμάτιόν του...

— Ἦτο λοιπὸν σκοτεινὴ ἡ σκηνή;

— Βεβαίως. Δὲν ἐβλεπες ἐξ αὐτῆς οὔτε οὐρανόν, οὔτε γῆν. Εἰς τὰ κάτοπτρα ὅμως ἀντηνακλάτο τὸ ἔδαφος μὲ τὰ χόρτα, τοὺς λίθους, τὸν καταρράκτιν τοῦ ποταμοῦ, καὶ τόσον καλῶς, ὥστε ὅταν δὲν ἔπνεεν ἄνεμος, ὅπως κινήσῃ αὐτὰ, ἠδυνάμην κ' ἐγὼ εἶναι νὰ σχεδιογραφῆτω πιστότατα ἄνθη, φυτὰ καὶ δένδρα. Ἡμέραν τινὰ, ἐνῶ κατεγίνετο ἐργαζόμενος εἰς τὴν μηχανὴν του, παρετήρησεν εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ πανοράματος τοῦ φύλλωμα κινούμενον. Θέλων δὲ νὰ ζωγραφίσῃ τὸ ἀντικείμενον, βλέπει.... μαντεύσατε;

— Τί;

— Ἄρκτον οὐχὶ μεγαλειτέραν καρῦου. Διότι τὰ κάτοπτρα ἐκεῖνα δὲν παρίστανον, ἐννοεῖται, τὰ πράγματα εἰς τὸ φυσικὸν αὐτῶν μέγεθος. Ἡ ἄρκτος ἔβαινε πρὸς αὐτὸν, καθιστα-

μένη μεγαλειτέρα ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζεν. Ἦτο ἤδη κατὰ τὸ μέγεθος μέγας ποντικός. Ὁ ζωγράφος ἐφοβήθη σφόδρα· ἔρριψε μακρὰν τὸ σχεδιογράφημα, τὴν τράπεζαν, τοὺς χρωστῆρας, καὶ ἔφυγε δρομαίως πρὸς τὴν Κερτόζαν. Ἐκτοτε οὐδὲ κἀν ἐσκέφθη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν γραφικὴν ἐκείνην θέσιν.

Γάμος Ἀθιγγανίδος. — Καθ' ἅπασαν τὴν Νορβηγίαν μέγας ἐγένετο λόγος πρὸ τινος περὶ γάμου συναφθέντος μεταξὺ εὐγενεῶς Ἀγγλοῦ καὶ νεάνιδος Ἀθιγγανίδος, καλουμένης Ἐσμεράλδας.

Ὁ εὐγενὴς Ἀγγλος ἦτο δ. κ. Οὐμβέρτος Σμιθ, πλούσιος ἰδιοκτῆτης τοῦ Σρόπσιρ, ὅστις πρὸ τινων ἐτῶν ἐγένετο γνωστός εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον διὰ τινος συγγράμματός του ἀξιολογωτάτου, φέροντος τίτλον «Βίος ὑπὸ τὰς σκηνὰς τῶν Ἀγγλικῶν Ἀθιγγανίδων ἐν Νορβηγίᾳ», ὅπερ ἀφιέρωσε τῷ Καρλῷ ΙΕ', βασιλεὶ τῆς Σουηδίας καὶ Νορβηγίας. Ὁ κ. Σμιθ διήλθεν εἰς τινὰ ἐν Νορβηγίᾳ, ζῶν, κατὰ τὸ θέρος πάντοτε, μετὰ ὀμάδος Ἀθιγγανίδων περιπλανώμενος μετ' αὐτῶν εἰς πεδάδας καὶ ὄρη, φέρων μετ' ἐαυτοῦ σκηνὰς καὶ τροφίμα καὶ ἄλλα χρειώδη, καὶ ζῶν οὕτω βίον πρωτοτυπώτατον.

Ἡ Ἐσμεράλδα ἐγεννήθη εἰς τὰ κτήματα τοῦ κ. Σμιθ ἐν Σρόπσιρ. Τὰ Νορβηγικὰ φύλλα ὁμοφώνως ὑμνοῦσι τὴν καλλονὴν τῆς, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὸ πνεῦμά της. Τοὺς τελευταίους μῆνας διήλθεν ἡ Ἀθιγγανὶς παρὰ τινι Νορβηγικῇ οἰκογενεῖᾳ, διδασκομένη γλώσσας καὶ μουσικῆν. Προώδευσε δὲ καταπληκτικῶς ἐν ὀλιγίστῳ χρόνῳ.

Τὴν νεάνίδα ταύτην ἐνυμφεύθη ὁ Ἀγγλος ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου. Παρῆν ὅμως καὶ ὁ ἐφημέριος, ὅστις ἀπήγγειλε προσφώνησιν τινὰ πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθιγγανίδος, ἧς ἐπήνεσε τὰ πολλὰ προτερήματα. Διασημότητές τινες Νορβηγικαὶ παρῆσαν ἐν τῷ γάμῳ. Μετὰ τὴν τε-

λετὴν ἀπῆλθε τὸ ζεῦγος τῶν νεονύμφων εἰς τὴν παρὰ τὴν Λάουριγκ δάσος, ὅπως ἐκεῖ διέλθῃ τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος, ζῶν βίον ἀθιγγανικόν.

Πνευματώδης μάγκας. — Εἶ; ἐκ τῶν κατεργαρέων ἐκείνων, οἵτινες μόνον ἐν Παρισίοις εὐρίσκονται, ἀπέκτησε φήμην μεγάλην ὡς κλέπτης ἐξοχος καὶ πονηρότατος. Ἐκαλεῖτο Τρανσοά. Ἰδοὺ ἡ τελευταία δολοπλοκία του.

Πρὸ τινων ἡμερῶν εὗρεν ὁ ρηθεὶς ἐν τινι καπηλειῷ Ἀμερικανὸν ἀνόματι Φλάγκς, ἄρτι εἰς Παρισίους ἀφικθέντα μὲ ζωολογικὴν συλλογὴν περιεργωτάτην. Διηγεῖτο ὁ Ἀμερικανὸς ὅτι πρὸς τοὺς ἄλλοις εἶχε καὶ βάτραχον πηδῶντα εἰς ὕψος πολὺ, καὶ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε οὐδεὶς ἕτερος βάτραχος θά ἠδύνατό ποτε νὰ πηδήσῃ ὑψηλότερον.

— Στοιχηματίζω ὅτι ἔχεις λάθος, εἶπεν αὐτῷ ὁ Τρανσοά.

— Εὐχαρίστως· προτείνω στοιχίημα 100 φράγκων.

— Ναί, προσέθηκεν ὁ Τρανσοά, ἀλλὰ βεβηχῆσαι ἐγὼ ποῦ νὰ εὕρω; ἀνάγκη νὰ μοὶ προμηθεύτῃς σὺ καὶ θὰ εἶδῃς ὅτι οἷός ἴσως βάτραχος πηδᾷ ὑψηλότερον τοῦ ἰδικοῦ σου.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἐμπιστεύεται τῷ Τρανσοά τὴν φύλαξιν τῆς ζωολογικῆς του συλλογῆς καὶ ἐξέρχεται πρὸς εὐρεσιν βεβηχῆσαι. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐπανερχεται κομίζων 3—4 τοιοῦτους. Ὁ Τρανσοά ἐκλέγει ἕνα ἐξ αὐτῶν. Τότε ἤρξαντο κεντῶντες τοὺς δύο ἀντιπάλους βεβηχῆσαι; ὅπως ἴδωσι τίς πηδᾷ κάλλιον.

Ὁ βάτραχος τοῦ Τρανσοά ἐποίησεν ἄλλα ὕψους 10 ἑκατοστομέτρων, ἀλλ' ὁ διάσημος τοῦ Ἀμερικανοῦ βάτραχος ἔμεινε ἀκίνητος.

— Ἐκέρδισα! ἐφώνησεν ὁ Τρανσοά.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἐκπληκτος ἐπλήρωσε τὰ 100 φράγκα καὶ λαβὼν τὸν βεβηχῆσαι του, ἐκοψεν αὐτὸν εἰς δύο διὰ μαχαίρας· τόσον ὠργίσθη!

Τί ὅμως ἀνεκάλυψεν; Ὅτι ὁ πονηρὸς Τρανσοά κατὰ τὴν ἀπουσίαν του εἶχεν ὑποχρεώσει

τὸν βάτραχον νὰ καταπῆ διὰ τῆς βίας 165 σφαιρίδια τουφεκίου!

Εὐσπλαγχνία Κουάκερου. — Κουάκερός τις τῆς Νέας Ὑόρκης συνήντησε πτωχόν, ὅστις ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ ἡ χορήματα ἢ ἐργασίαν.

— Ἐργασίαν; φίλε μου. Ἐχεις δίκαιον, τῷ εἶπεν. Ἀλλὰ ποίαν; Στάσου! Μετάφερον τὰ ξίλα ἄπερ ἔχω εἰς τὸ ὑπόγειόν μου εἰς τὸ ἀνω πάτωμα τῆς οἰκίας μου, καὶ σοὶ δίδω 1)2 τάλληρον.

Ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος χαίρων ἐξετέλεσε τὸ ἔργον. Εἶτα ἠρώτησεν αὐτὸν ἂν ἔχη ἄλλην τινὰ ἐργασίαν.

— Στάσου νὰ σκεφθῶ, εἶπεν ὁ Κουάκερος. Μετάφερον αὐτὰ ἐκ νέου εἰς τὴν πρώτην θέσιν των καὶ σοὶ δίδω ἕτερον 1)2 τάλληρον.

Πείραμα. — Θέλετε νὰ ἀνακαλύψετε ἐὰν ὀδὸν τι εἶναι νωπὸν ἢ ὄχι; Ἰδοὺ μέσον ἀπλοῦστατον.

Διαλύσατε 120 γραμμάρια μαγειρικοῦ ἁλατος εἰς μίαν λίτραν ὕδατος. Τὸ ὕδωρ τῆς αὐτῆς ἡμέρας ριπτόμενον εἰς τὸ ρηθὲν ὕδωρ κατέρχεται μέγχοι τοῦ πυθμένος τοῦ ἀγγείου. Τὸ ὕδωρ τῆς προηγουμένης ἡμέρας δὲν κάθηται ἐν τῷ πυθμένι, ἀλλὰ μένει ὑπεράνω αὐτοῦ.

Τὸ ὕδωρ τῶν τριῶν ἡμερῶν μένει ὀλίγον ὑποκάτω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος. Τὸ παλαιότερον δὲ τῶν τριῶν ἡμερῶν ὕδωρ ἐπιπλεῖ εἰς τὸ ὕδωρ. Τοιοῦτοτρόπως ἕκαστος δύναται νὰ ἔχη βεβαιότητα ὅταν ἐξετάζῃ ὡς, ὅτι ταῦτα εἰσὶ τῆς δεῖνα ἢ δεῖνα ἡμέρας.

Ἀμοιβαῖον λάθος. — Δύο κύριοι συνεταξίδευσαν διὰ τοῦ σιδηροδρόμου. Ἦτο νύξ. Ἀμφότεροι εὐρέθησαν ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἀμάξης τῆς ὀκτῆς. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἀπώλεσε τὸ ρινόμακτρον του. Ἠρεύνησε πανταχοῦ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνάθη νὰ τὸ εὕρῃ. Ἐσκέφθη ὅτι οὐδεὶς ἕτερος ἢ ὁ συναξιδιώτης του τῷ τὸ ἀφῆρσε.

— Κύριε... τῷ λέγει, μοὶ ἐπήρξε τὸ ρι-

νόμακτρόν μου....

— Κύριε, τῷ ἀπαντᾶ ὁ ἄλλος, θὰ εἴσθε τρελλός.

Ὁ ἀπωλέσας τὸ ρινόμακτρον αἴφνης παρατρεῖ αὐτὸ χαμαί. Τὸ ἐπάτει ὁ ἴδιος.

— Συγγνώμην, κύριε, λέγει τῷ συνταξιδιώτη του ἂν σᾶς ἐξέλαβα ὡς ἄνθρωπον ἄτιμον...

— Τίποτε, κύριε, εἰς λάθος ὑπέπεσαμεν ἀμφοτέροι, διότι καὶ ἐγὼ σᾶς ἐξέλαβα ὡς τίμιον....

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ.

Εἶναι γλυκὸ τὸ παρελθόν, εἶναι μεστὸν ὀνείρων,
Ἐνῷ ὁ βίος ὁ παρὼν εἶναι οἰκτρός καὶ εἴρων !...
Εἶναι γλυκὸ τὸ παρελθόν καὶ πλήρες εὐτυχίας,
Καὶ περιχέει μαγικὰς αὐτὸ στιγμὰς μυρίας....
Τὸ παρελθόν εἶναι ζωὴ, πανόραμα ὠραίων,
Ἄλτῃ τερπνὴ ἄφ' ἧς πολὺ μακρύνεται τις πλέων.
Καὶ τὸ παρὼν ;... ὦ ! τὸ παρὼν εἶναι μηδὲν καὶ ὄντως
Ἀπομεινάριον οἰκτρὸν ὀσεσθέντος παρελθόντος !
Τὸ μέλλον δὲ εἶν' ἄδηλον, εἶν' ἄβυσσος ἀγνοίας,
Μυστηριώδης ἔρημος με ἀτραποὺς σκοτίας !

ὦ ! ἀποτροπιάζομαι τὸ μέλλον, τὸ φοβοῦμαι !
Μισῶ τὸ ἄχαρι παρὼν τὸ ταπεινὸν καὶ στεῖρον,
Καὶ εἰς τ' ὠραίων παρελθόν ὁ δυστυχῆς ἀρκοῦμαι,
Εἰς παρελθόν ἀνάμεστον νεανικῶν ὀνείρων !

ΓΡΙΦΟΣ.

Στρατηγὸς Ρωμαῖος
καὶ φιλόσοφος,

αερο

αι ο ραιαρτους.

Ἄναπολῶ τὰς εὐτυχεῖς στιγμὰς τοῦ παρελθόντος,
Μόνον αὐτὰς... καὶ λησμονῶ πικρίας νῦν ἀπούσας.
Μὴ ἐνθυμεῖται τις νεκροῦ, πεφλημένου ὄντος,
Δυσαρσεκείας παλαιᾶς καὶ ἤδη παρελθούσας ;
[1870].

Εἰς τὸν θάνατον

τοῦ Γεωργίου Γ. Πεντακῆ.

(Ἐπισυμβάντα τὴν 2 Φεβρουαρίου 1881)

Μόλις ἔδραψε Μαίτων δεκαεξ ὡς τώρα ἄνθη,
Καὶ ὡς ἄνθος καὶ ἐκεῖνος κάτω κλίνας ἐμαράνθη !
Ὅταν ἐγεννήθ' ὑπῆρξε τοῦ πατρὸς του ἡ ἐλπίς,
Καὶ τερπνῶν ὀνείρων ὄντως ἡ ἐπέραστος κρηπίς,
Ἄλλὰ αἴφνης τὴν αἰθρίαν καταγίγῃ τὴν διεδέχθη
Καὶ ὁ τάλας ὁ γεννήτωρ ἀπασιῶς ἐνεπαίχθη !
Τὸν ἠγάπα... Ἄλλὰ ὄμως ὁ υἱὸς του νῦν δὲν ζῆ....
Κί' ὄνειρα, ἐλπίδες, πόθοι συναπώλοντο μαζύ.
Πᾶσαι, δυστυχῆ, τὸ δάκρυ, δι' αὐτοῦ δὲν ἐπιστρέφει...
Ἡ ψυχὴ του εἶν' ἐπάνω ἑλαφρὰ καθὼς τὰ νέφη
Κ' εἰς τὸν θρόνον τοῦ ὑψίστου μετὰ χερουδεῖμ συμφάλ-
[λει.

Ἐκεῖ πόνος δὲν ὑπάρχει, οὔτε κοσμικὴ τις ζᾶλη.
Ἐκεῖ πάντως βασιλεύει ἡ χαρὰ, ἡ εὐτυχία.
Ἔστω τοῦτο... ὡς ἡ μὴν διὰ σὲ παρηγορία.

ΛΥΣΙΣ

τοῦ ἐν τῷ προηγ. φυλλαδίῳ αἰνίγματος

Μνημα—γῆμα—βῆμα.

Λύσις τοῦ Γρίφου

Ἡ γυνὴ ἐπιθυμεῖ λατρείων, μηδαμῶς ἀγαπῶσα.

Αἰνίγμα

Πέντε ἔχω τὰ στοιχεῖα, με φορεῖς καὶ σὲ θερμαίνω,
Τὸ μεσαῖον ἂν μοῦ πάρῃς ὄμως, τότε σὲ ψυχραίνω.